

1158
Passim. Test.
R. 8

1158

40
Joyce

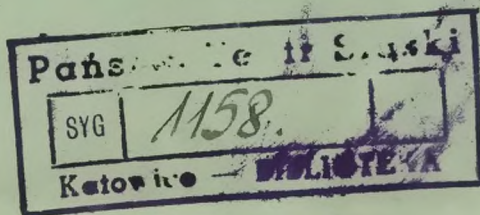

2.
1.
8

chmielec

~~no 40~~

~~1022A~~

Wypisać role Grinnia Senouski
role Rolleva Hieron

Role Harmona nad Trug roli
h. Trapsy poprawić w
egzemplarzu. *Stu*

Hermana Rolę poprawiłam tak jak w egzemplarzu,
bo wpisywać jej nie można, trzeba by prze-
tę role i inne poprawiać.

Wg

~~№ 10~~

Trójcy

tragedyi w 11^{tu} odsłonach Schillera.

№ 1158

DYREKCYA TEATRU HRODZKIEGO
WE LWOWIE

Suplementum

Dobry

rim. ——— Ad p. Gasiniskiego
Robinson Brock
Lupterle

Osoby:

Zb: Maksymilian hr: De Moor. Zb:

Chm: Franciszek } jego synowie
Wol: Karol ... }

Bog: Amalia Ebelreich

Trap Herman

Jeli Exingelberg

Joz: Schweizer

Miler Grimm Wojciech Jasinski

~~Son:~~ Ratzmann Wojciech studejci. - Pauzmann

~~Hier:~~ Schusterle Klicman

~~Hier:~~ Roller

Wys: Kosinski

Schwarz

Zeb: Moxer, stuga sadowy.

Lomin: Daniel, stary stuga hr. Moora

Loxbojnicy.

Prac Wzieje sie z Niemczech.

1844

... ..
... ..
... ..

... ..

... ..

... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

Akt I.

Obraz 17

Sala w zamku hrabięgo Moora.

Scena 1^a

Franciszek - Moor.

Franciszek. (wychodzi z listem.)

Ojciec chróś mój ojciec? ... wyglądasz
tak blade! ....

Moor!

Chróś kusińie mój synu .... co mi
miałes' mówić?

Fran.

Łockta nadeszła. List od naszego ko-
respondenta ^z Lipska

Moor.

*Lewnie wiadomość o moim synu Karolu.
 Karolu. —*

Franz.

Moore.

Frank!

bie być postawionym jest niewier-
 sz, choć drisicaj smutka powinno-
 ścia moja.

Kriem, dlatego przekład mi-

Moore.

O! Karolu! Karolu! gdybys ty wiedział
 jak postępkai troje Drecka, serce ^{być może} ~~moje~~
 jakaby jedna pomysłna wiadomość, o
 tobie, Dwieście lat życia mi przekazywać.
 Ta w młodzieńca zmieniła, tym czasem
 każda Dwieście do grobu przybliża. -

Franc.

Jeżeli tak jest, mój ojciec, to po-
 zwól mi odejść, bo byśmy wro-
 sey dris' jeszcze nad twoją tru-
 mą zobacz wrocy wyrzawali.

Moore

Łostan, już ten ślaby promyk życia
mojego, niechadługo iskrzyć się prze-
stanie - zatem nie miej względu. -

Franc.

Wszak ojciec naszego korespondenta, &
patruj, żeby prawa dałbyś sobie
nieść, gdybyś go klamcą mógł
nawrócić - ~~czarowym~~ ^{niekierownym} ~~zadawitym~~ klam-
cą! Zbiere się i przebac, że ci listu
samemu czytać nie dozwolę, ani
też sam wysyłkiego ^{jeszcze} ~~czytać~~ nie
znajdziesz odwagi. ^{nie} ~~możesz~~.

Moore.

A! Wszystko, wszystko prześlij! (v)

Franc: (czyta)

Lipsk 1° Maja. Kochany przyjacielu!
W tydzień listów twoich, jasno.

"miał 40^{ty} tysięcy złota dukatów
"złota" - piękny pieniążek, mój
"ojciec". po wydarciu stawy bogatej
"wice bankiera, po rwanieniu
"śmierci jej kucharka, naci-
"wego i dobre wrodzonego mto-
"dnicza, z siedmim współtaw-
"nymi, których do obrodni-
"wego życia zaprowadził, um-
"knąć miał przed ręką sprawie-
"dliwosci." Ojciec, na Boga, mój
"ojciec, co ci jest takiego.
"Now. Synu!

Frank. Mam wgląd na ciebie.
"Czyta. Postano gościć listy za nim,

"obrocie głośno o sprawiedliwość wo-
"toja; na jego głowę natężono cenę -
"a imię ekhor - " ekie, miewereme
"usta moje do ofiologstwa nie chcą
"się posunąć." (dobre list) ekie wierz
"tem ojciec, nie wierz ani słowa.
"ekhor.

Moje imię! moje słachetne imię Ma-
riane.

Frane.

O! bogdaiby ~~on~~ kluczem marwi-
~~Ma~~ nie nosit, bogdaiby serce mo-
je, tak gorąco dla niego nie biło.

Moor.

O! moje miłotki! moje słotkie marze-
nia!

Frane.

Ah! tak, rana ja to! Ten duch
ognisty, co się w tym młodym
chłopcu rozpteniemia - (także
nam często powtarza) miał
wyrodzić bohatera, wielkie-
go a wielkiego mego. Patrzaj-
cie ojcze! ognisty duch się roz-
winął, bawki swoje rozre-

ryjt i bryjne roodit owose.

Ta otwartość jabbie się powa-
bnie w bezcełność prętno-
ryjta! ta tkliwość jabbie mu-
tym głosem do rozpuścić gna-
cha! jak się tačno rozkwi-
ła na wdzięki Syreny. Mo-
je ożre dożyjeś wesela i
ujręsz go na ciele srebrów,
co przebywają w siewie ci-
szy lasów i rnorodowa-
nem wędrownem rde-
niam na drobne gęstow-
cieżarnie. Moje nim do gro-
bu rotapior, odpowiesz je-
szcze pielgrzymkę do jego

8
pomnika, pomiędzy niebem a
ziemią wystawionego.

Moore. Ty także
Ty Franciszku? O jakże mi
siego w moje ugarzanie serce. —

Francis.

Tęż ten Franciszek, ten po-
spolity, zimny, z drewna
wrobiony Franciszek. Ten
Franciszek w ciasnych gra-
nicach dóbr twych miał
ducha wyrzucić, spleśnieć,
pójść w zapomnienie, gdy
tymczasem stawa tej wszech-
wiedzącej głowy, miała od
jednego do drugiego biegn-

na przelatywać. Oh! z potokami
złotymi wielkimi drzewami wam
niebiosa: że ten zimny, suchy,
z drewna zrobiony Franciszek
nie jest podobny do twojego Karola.

Moór.

Przebach! nie gniewaj się na mnie
tenże sam Bóg, który z przyskurny
Karola, który mi wydał, przek ciębie Fran-
ciszek ~~ostry~~ ostry mój. -

Franc.

O! tak, mój ojcie! Franciszek był
twoje ~~ostry~~ ^{ostry} da życie swoje, żeby
rynek twój przedstawić.

Moór.

Mój Franciszek! jeszcze masz wiel-

na sobie
kie ~~na sobie~~ obowiązkai. - Niech się Bóg
błogostami na to czem Istychosas dla
mnie był, i jeszcze będzie. -

Frank

Powiedz mi ojcze, gdybyś się tego
syna wyrzec musiał, mógłbyś
szczęśliwym być jeszcze cieniem
niem? Gdybyś się wyparł ta-
kiego syna?

Moob. Ciech. ciech. -

Frank. Czy nie miłość dla niego,
udręceń twych przyczyna?

On był ci obojczykiem, ale gdy
człowiek boli, wywołaj go, mó-
wi pismo święte.

twójże unocni go w rozpu-
stach, a gniew nakłoni go do
poprawy. Rozwari dobrze,
ojcze! Gdybyś go prasał ja-

Kis' własnej ręki rostanit, um-
siatby nawrócić się i popra-
wić. Jakże, ajare?

Moore.

Napiszę mu, że ojowska, rękę u-
suwam od niego.

Franc.

~~Bedzie to~~ Małże i sprawiedliwie!

Moore.

Ażeby mi się nigdy na oczy nie pokazywał.

Franc.

To sztek sprawi zbawienny.

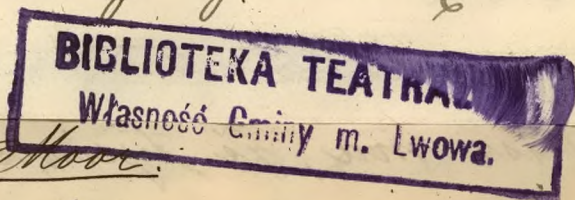
Moore.

Do paki się nie poprawi.

Franc.

Dobre, dobre, mój ojcie! ale
gdy w masie obłądników sta-
nie przed tobą, ~~wyglądzi~~ ^{wychlebi się} wyje-
bore ~~twoje~~ ^{twoje} przebarwienie, a na-
razem w objęciach nieuczynie-
ł twojej kurtki naigrawać się
będzie? - nie, ojcie, niechaj
wróci wtedy, gdy go własne
sumienie przystym osadzi.

Moje

Zaraz mu o tym napiszę. -

Franc.

Wstrzymaj się! Twój gniew mógł-
by pociągnąć za ostre słowa dyktu-
wać i serce jego rozdrzeć - a
potem myślałby, żeś mu prze-
baczył własnoręczne pismo po-

sytność. Lepiej więc będzie,
gdy napisanie listu mnie
porozumiesz.

Moor.

Napisz mój synu!... Ah! mnieby
serce pękło!... napisz ty do niego...

Franc.

~~Dość spokojny mój ojciec!~~
~~Tak się stanie!~~

Moor. -

Napisz mu, że tysiące łez krwawych,
tysiące nocy bezsennych.... tylko mój
jego syna nie przyrządź do rozprawy!

Franc.

Czy niechciałbyś spocząć ojciec?
tłóży serce na ciężko dotknę-
te.

Mosc.

11

Napisz mu że pierś ojcowiska..... ale
protarkam nie przywodzi syna mego
do rozprawy!... (odchłodzi)

Franc.

Ciesz się staro! - jwiz ~~ty~~ ^{moje} go do
tona twoego nigdy nie przyzi-
śniesz! Zaparta am droga
do ciebie jak piekło do nie-
ba! / Kiedyś kłoc byłby re-
mnie, gdybyś nie umiał
oderwać syna od ojcow-
skiego serca, choćby go tam
miedziane tarcuchy trzy-
mały. - Muszę te podarte
papiery uprzątnąć, jak ie-
by to było wół moja porna-

no. /rabiera papiery/ Strapie-
nie niebawem rabije stowe-
go - a z jej serca wyrwę ja
tego Karola, choćby jej gwał-
townia miało przy nim ro-
stać. U natury mam ja-
dło wielkie, niezaprzeczony
języczek - i na honor mu-
szę go wydobyć. Cennu je-
dynakiem nie jestem?
Za co to brzemieś szpetności!
na twarz moją rwałita
i właśnie rwałita na
moją?! Kto jej dał pra-
wo tamtego oddarć a
mnie okradać? Nie, nie!

karuty moje niesprawiedliwe.
 Precież natura dała nam
 ducha twórczego, wypadła
 na górkach iebrawków na brzeg
 wielkiego oceanu świata -
 płyn, kto płynąć umie, a nie
 dołęga na spód! I O tak
 rzwanem krwi przywiązaniu
 stykaniem nieraz długie i one
 volkie rozprawy. Zwyczajne -
 mu ptowielkowi, głowa od
 nich puchła. To twój ojciec,
 dał ci życie, ty jego ciastem,
 jego krwią jesteś - a więc ci
 świętym być musi. Radbym

Łyżka rapyterci, dla czego mnie
stworzył, czy kochał stwa-
mając, czy mnie porządał.
Gdzie tu jest światłość nemi-
cia? drzeło bydlece na
świat mi wydało! Dalej,
raznie do drzeła! Wywę-
ża brudne rieliska, co moją
granicę ścisniają i panem
nie dają mi rostać. Ślu-
szę być panem, rielu-
gwatem tam gwatru więć,
gdzie mi nprzejmowi nie
staje.

15
nieśmiają, i samowładnym nie będą,
zostać panem!... Nadchodzi!... oha!
moje lekarstwo skutkuje, poznaję to
z jej chodu. - Nie kocham jej, ale
dopuszczę, aby te liczne wrogi tego
innego uszczęśliwić miały. - W moich
objęciach zagrzebane zostaną. -

Scena 3^a

Franciszek. Amalja! (wchodzi spo-
strzegając Franciszka odwraca się.)

Franc.

Odwracać się Amaljo - czyżem
mniej godny ^{jak ten} od tego którego
ojciec przeklął?....

Amalia.

Przez! O cudy łitościwy to
ojciec, co syna swego prze-
klina i na rąbce oddaje.
W historii zastawiaj mnie takich
synów, jak ty. On tu orze-
wiał się stołkiem winem,
w pachu pielęgnuje ciasto swo-
je, a jest syn wielki, wspomina-
ty, niedostatek cierpi. Na twim
śmiertelnym darowniu powie-
dź się do swego Karola wy-
ciągać bestrze, co nie je ze drie-
niem, gdy ~~nie~~ ^{można} jak lód reka
swójego Franciszka obejmie i

Franc.

Ojciec chybitas' z Progi! ²⁴Pr

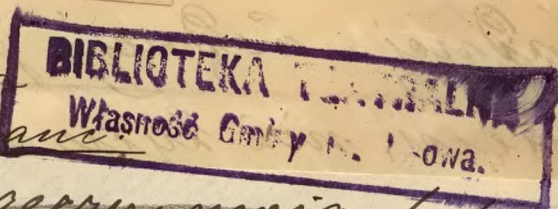

~~Wszystko na dwóch synach
do jego ojca, wszak on go zawsze
swim kochanym synem nazywał.~~

~~se~~ Amalia.

O to stado, rozkornie, od swego
ojca przeklętym zostac! -

Powiedz Franciszku - ty droga
braterska duszo - co trzeba ro-
bic, azeby ^{oica} od niego przeklętym
zostac?

~~Mówisz od rzeczy, moja tuba,
prawdanież nie ma ciębie.
Mój mój tuba, zadowol się!~~

Amalia.

Czyżes' zabił brata twójego?....
Niemaś' żałować go i mnie nie.

nawidzić musisz! -

~~Myliński~~

Franz.

~~O sto dła narzeczono! Jakże
ja ciebie Kocham! ^{amigo!}
ja cię Kocham, Kocham jak siebie
^{samego.}~~

Amalia.

Jeżeli mnie Kochasz, nie możesz
odmówić mej prośbie. -

Franz.

Ładnej; ładnej; jeżeli ~~więcej~~
~~nie mogę~~ ^{nie} jak tybie mogę.

Amalia.

O! jeżeli tak - prośba to mata,
która, tak lekko, tak chętnie
wypełnić możesz! - nienawidzę

mnie! - mnieby płomien' wstygn o-
garnąć, gdybym myślał o moim
Karolu, nie była pewną, że ty
mnie nienawidzisz! - Odejść! i ro-
staw mnie samą.

Franz.

Najmilsza ciutwyjastko! Jakże
podziwiam twoje łagodne,
miłosci pełne serce. Tu, tu
Karol władad jak Bóg
w swoim Kościele. Nie po ludz-
ku, skrotnie także miłość, tak
wynagrodzić - przypomnieć
o tej.....

niej nie miedziatás' jak tytko jego
samego. -

Amalia.

Panda! - przed całym światem
pragnę wyznać że go kocham! -

Franc.

~~Flamie!~~ - okrutnie! tę miłość
~~tak nagradzić!~~ o tej zapomnieć!
~~ktoś...~~ zapomnieć o tej...

Amalia.

Co?... mnie zapomnieć?

Franc.

Czy nie dostaś mi w upomini-
ku pierścienia, pierścienia z brzo-
lantem, w zakład twojej
miernoty? Ale napewno,

211
Anatolij? Driekij Nechane
ty ptoacress? o! biada te-
mu co try z tych ariel-
skich serm wypisła! Oh!
gdzypys' ty o wszystkiem
wiedziata, jesp samego
wiedziata i pod talley wi-
dziata postaci!...

Anatolij.

Poczwaro! W jakiej postaci

Franc.

Cicho! nie pytaj o więcej! ¹⁷Wi-
drataś Amaljo tego nędrarza,
co w naszym szpitalu ducha wy-
rionął, wstyd lekkie two ob-
rdarwał się przymruzić - kroyk
prerazienia nad nim wydataś
Przywołaj raz jeszcze ten obraz do
chowy - a Karol stanie przed
tobą. Jego szatunki rorara, jego
msta truczna usta two napoją.

Amaljo.

O Karolu mój! to kłamstwo
obydne!... miłe cię takim
jak dawniej! - A czy ty nie wiesz
bexwetydny, że Karol nigdy się
spodlić nie zdoła, ... (Franciszek
stoi prier chwile i zamyśleniu prozem od-

De Analia

wraca się i chce odejść) Gdzie tak spie-
mie
są? ?! ...

Franc.

Puszczaaj mnie, puszczaaj! dozwól
tym miłym płynąć! Ojcie ty-
ranie, najlepszego z twoich sy-
mów tak poświęcić nie daj,
pozbij w kogo otaczającego!
Puszczaaj mnie, Analia, pójdz
nieg mi podaj, na koła-
nach zaklinac będę, aby
wymówioną klątwę na
mnie, na mnie zwał, mnie
wybiedriczył, mnie... moje
krew, moje życie, moje
wzrostko ...

Annalja

(Annalja mni się na kryje :) Bracie mo-
jego Karola! najlepszy, najmiłszy
Franciszek!...

Fam.

O Annaljo, jakże ja ciebie
kocham, za tę nierachwia-
ną miłość dla brata mo-
jego. ^{Annalja} Pamiataj Annaljo ten
ciszy, pogodny wieczór, osta-
tni przed jego wyjazdem
do Lipska? Zawoławość
mnie do tego gaju, gdzie na-
dzwaliście często w mar-
niach miłości. Miłobiesimy

czas drugi - natkniesie ukrywaj
się wuj i mówić kichym gło-
sem ze broni: Krucam smutnie-
nie wiem, ale mam jakieś pre-
sencje, że na wielki! Nie opu-
szczaj jej nigdy, bracie! Bądź
jej przyjaciele, bądź jej
kavolem, jeżeli Kavol.. nigdy
już nie wróci. Nigdy, nigdy,
nigdy on nie wróci, a ja
mu przywrócić światła przy-
jęć.

Smutnia.

Bratko! Jakaś na nieczym pory.
Dybałam cię podstępnie! - Tam właśnie
zaprzysięgił mi miłość. Widział,
jak bezbożnie, jak występnie
Kłaniasz! — Przez Prę

Ty mnie nie nawiedzaj

~~Nie nawiedzaj mnie~~

Ty mnie nie nawiedzaj?

Amalia.

Pogodź się tobie! - Hech a ty!...

Franc.

Poczekaj! dwieś bedriess
przedemna!

anec przedemna
Scena 4a

Amalia (cauca!)

Idź niegodziwce a ja myślę a
Karolem moim zostanę. - ... Żebra
ka powiadają - Karol mój żebak?
... świat się przekształcił. - Niechcia
łabym Tachmanów jego odpać za

maxymalną skarby świata ~~ten mrok~~
 którym on rzeźbę, to wielką potęgę
 marola być musi... Wrota, co wspania.

! ~~Łoś, okazata, mystawę, tryumfy bo-~~
~~gotych i potężnych w mircach obraca.~~

Grece odemnie te bryskotki, te ozdoby!

(czyżby klejnoty nie słyż i cięka je na r. mę?)

Wy wielcy panowie! ~~hagacze! Bork-~~
~~cie skazani!~~ ~~Proto i srebro, i klej-~~

~~noty nosić na sobie!...~~ Wy tylko
~~przy łucznych biciając się stołach!~~

Już przenasze ubióstro, bo tylko w
 w ubiostrze gośna, jestem mojego
 Karola!... (odchodzi)

(katonka spada)

IV

Obraz 2^{gi}

(prowiantaria austeryjska na granicach
Saskonii.) Scena 1^a

Karol Moor (sam.)

(przechadzając się niespokojnie.)

Wszystkich miłych ludziach kryta
w ⁱⁿⁿ Plutarchu, obrydlivość mnie
bierze, na ten wielki ślimaczy. - Fran-
cuzki książę nauka, że Aleksander
mieli być tchórkem - profesor su-
choćnik na każdym słowem przytył.
Do nosa flaszkę salmiaku i ^z ~~z~~
rozprawę o sile, ~~mięsiachy,~~
a rozbił ją, krytycznie taktykę
Hannibala, ~~Wielkiego Rzymian~~ ^z ~~z~~

na wzdus ~~francus~~ z bitwy
~~francus~~ z bitmⁿⁱ

o Kaniami, ble-
redna, opowiadając zmyciextra Scypio-
na!... - Piękny mieniec za nasz
pot, na polach bitew mylany ^{ow} i x.
wot w salach szkolnych i miesimiertel-
nasz, która przez umowana, księga
z trudem wlece swój wgon. - ~~Tatoj~~
nagroda za krew mylana, xē nasz
mi panegirykami, norymbergski kra-
~~mark~~ pierniki obwija! Ofe! - kaniba-
na to pokuszone kartor stulecie!
~~przedzmaja~~ przedzmaja
~~przystepu zdrowej natury~~ przystepu zdrowej natury... głoszą,
lokają żeby za niemi do pana się
wstawił, gna, choła przed łotrem

2412 =
 Wazgo sie nie boja; - wieckor
 kaja sie przy karamach piekarni i
 a nie wachaja sie przy ciarciu procenta
 kuflu mina, a drugi dzien nabo okpi
 akliwac
 maja sie nawrajem, - molaja na wi
 Dok xawmiej gesi, a klaszka rto
 nie, gdy ich wyprawodnik xojno
 wa
 my x giejdy wychodzi o te krwi
 nie
 niesyte pijanki ^{giedlowe} moje
 by ju x progi ^{wydeny} ^{chodze} ^z garstka
 mikremnych kugon, chocia x ich
 rece x uskuciem sciskatem, prosac o
 jeden tylko dzien x mroli, - Daremne
 prosby i prxysegi - uciekac musia
 tem x ²⁵ ~~Lipska~~ przed temi xartockne
 mi krukami! - Piekto i skatany!

22
Nie! nie mogę i myśleć o tem

Co? I ja miałbym rolę moją, rolę
1.º w takich praw kleszcze ^{Prano} co w ślimaka
czy choć przeistaczać, wszystko, co
~~Prano nigdy jenoś wielkiego nie wydatu~~
by może ośta lat miało?... Nigdy,
~~stwierdza - wolność by była abrymion wyprata~~
- nigdy!... niechby mnie postawili
na czele takich jak ja, a ^{z Niemiec} stworzył.
~~wolność~~ ^{Republikę} bym panstwo, przeciw któregoś Rzym
i Sparta byłyby tylko mniemka kła
satorami ^{ale w sta} (kich marunkach
^{porządku społecznego}
ktawich wolnomysłny istnieć nie
możę. ~~☹~~

Scena 2.^a

Karol i Schpigielberg z listami.

Schpigielberg.

Do wszystkich diabłów! Jedna

prosta po drugiej! o przekalecie!... a
miesz ty Moor, ~~miesz ty osna~~^{ze} ~~to~~
osnać trzeba!

Karol.

+ Coś się stało?

Schmigelberg.

Yesse się pytasz? czytaj, czytaj sam
— już po naszym remisie — potój
stanąć.

Karol.

+ Potój!?

Schmigelberg.

Nieprawda!.. mało się ciekła nie
obrócić!.. Do stu snubienic! teraz
Dychaj Moor! teraz tam pióra

bażgraci będą, gdzie pierwszej nasze
orekne płać!.

Harol.

Pokój jessene nigdy wielkiego
nie wydał meńa, wojna tylko sta-
nia kolosy, bohaterów!.. Za po-
Kunice Kilię, myśliwcom Szaleisłom
Za porracam do mego ajca. -

Schpigelberg.

Cóż u diabła, przecież roli marnotrawnego
~~nie myśli~~ syna grać? ~~nie myśli~~
Tak! ~~chwał~~ ~~chwał~~ jak ty, który więcej ore-
żem krys po trawach ~~nas krobat~~
anixeli ~~przez~~ ~~przez~~ (w roku pręstep-
nym liter ~~nabazgrato~~!.. ~~Że!~~ ~~nie ty~~
się!.. ~~Nieszczescie~~ ~~nieprorimo~~

~~miłkiego człowieka schorłem czy
nie!~~

~~Jan F.~~ Karol.

~~Do miłkiego miłowny kawsze
dwa, i nie wiem, w czym by nam
jej ścieżki zabrakło!...~~

Schrygelberg.

~~Wierzę~~

~~Chcę odgrywać rolę marnotraw-
nego syna?~~

Karol.

Tak jest, chcę nim być bracie i
nie wstydzę się tego - nawiąże to
słabość, nie sramię, mego ojca,
to ludzka słabość, a kto jej nie ma
ten jest potworem. ~~Asygnat albo hybryda~~
~~W. . . dla tego, wstaw mi~~
~~in. . .~~

Schnigelberg.

Ty! i ty! ^{ty Moorem nie jesteś!} już nie jesteś ~~więcej tenż~~
~~sam Moore.~~ (tenżac góra.) Nie! nie! to
 być nie może. Niepodobna ułchys'
 to sroczéne mówit!... powiedz raczej
 braci szan, potrzeba cię do tego na
 kłania! - Tak! i ty chcesz aby trój
 dawcip mynietał, chcesz troje ta-
 lenta zakopac? ^{Myslisz} ~~Rozumiesz~~ mo-
 że że troje ^{wybrzyki} ~~wybrzyki~~ w Lipsku są
 granicą, dawcipu ludzkiego? ~~Chociaż~~
 i tak no tylko na wielki świat, gdzie za
 to że kogo pościginym na wieś
 policzek dostaniemy, osy mytujemy
 cysy, głę otrocky jak to tam

Łaszczyna
podpisy zmyślają, karty marau
ja zamiast odbijają, kufry wypro-
zniają, honor i ślawę za złoto sprze-
dają. — O tego ty się jeszcze o to pytasz.
Ja nie najbliższe górze mieszka Tajdaka który ma 500 pięt
podręczny pakow chęć umierać z głodem.

Schpigelberga u ci być porównien. —
W tem rozmyśleniu jestes jeszcze
partaczem. —

Harol.

Tak to ? Do tego już doszedłeś
stopnia ? ...

Schpigelberg.

Tak mi się zdaje, ty powątpie-
wasz o mi ? .. Poczekaj! niech
tylko o zapach wpadnę a ci ci
chleba z złota ! (. denera reka, o stół !)

aut Cesar, aut nihil! Wnet mi
 xardrosi'ć b'edriess. ^{Gatara się jawnai}
~~Wiemie rozproszadza~~.. ^{Wdużę moją wielkie myśli z moim}
^{noy wstępuje, obrymnie plany}
Karol ^{warza się w mojej twórczej}
^{mózgownicy}.. ^{Budzę się teraz}
^{ciężę ciem jestem! i ciem}
^{być mogę koniecznie!}

Schpigelberg!

Schpigelberg.

(~~rozbitkany~~) Tak, ^{wowczas} xardrosi'ć mi j'nsie
 kać się b'edriecie, my wszyscy!.. na
 p'atam ja nam sztuczek, nad któ-
 remi rokum masz odupnieje.

Karol.

^{Gr} ~~Stupiec~~ ^{ccm} ~~jestes~~, wino trój mój
 rozpalito! —

Schpigelberg.

(~~morniej jessere~~) Schpigelberg - b'eda,
 móvic', - ~~znasz~~ ^{chyba?} ty skary? Schpi-

~~mniejszej okoliczności, przyzna-
 tem się do wszystkich moich bę-
 dydnych skaleczeń i awantur,
 a gdzie jest szczerość, tam pomoc
 i politowanie przybędzie. - Żegnaj
 cię - Dziś się widzimy po raz osta-
 tni. - Poczta już przysłała, przeba-
 skanie ojca mego już jest mór-
 mór- tego miasta. -~~

Scena 3^{cia}

Ciż - Schreiter - Grimm - Roller
i Schusterle. (wpadają)

Roller.

Witcież my, że nas śledzą!

Grimm.

Jeśli w tym momencie nie możemy być
bezpieczni, aby nas nie schwy-
tano!...

Karol.

Nie mnie to już nie obchodzi-
niech się dzieje co chce! - Nie
miłochliście Racmana? - nie
wspominał nam o liście do mnie?

Scena 4ta

Ciż - Racman

Karol.

Otoż on! (biegnie tu niemu) Bracie
mój list! - mój list!...

Racman.

(Daje mu list, który Karol żywo rozłamuje i
~~to cię~~
 kryta - mała pauza.) Coż ~~to~~ to? Wacnego
 bledniejszych jak sciana?

Karol.

Reka mego brata?...

Roller.

Coż ten nasz Schpigelberg robi?

Grimm.

Czekał?

Schutterle.

Jego rozum obraca się jak ko-
 to młyniskie, zdaje mi się, że
 on nie słyszy!.....

Grimm

(rusza go:)

~~1848~~

~~Amper, 1848~~
~~Wiersz~~
~~Stupere co ci się stało~~
Schpigelberg

(w czasie poprzednim mimicznie myślała
swoje projektata, i natomiec porywa Dziką Łoj-
cęra za rękę, takycząc: La bourse
ou la vie!

(Moore chce mieć wszystko się porywając:)

Roller.

Moore dokąd? Moore co czynisz?

Grimm.

Cóż to mu? Złaził jak trup!

Karol

Ah! (rybiego:)

Woj.

Roller.

(bierze list z rękami i czyta) Niesłuchę.

slimy Bracie! — Na prośbach brzmie
 weselo! — Muszę ci karutko oznaj-
 mić, że nadchodzą twoja już upa-
 dła — iść! kakaś ci ojciec powie-
 dzie, tam, gdzie cie, twoja bez-
 wstydnosci prowadzi! — ach, byś
 sobie żadnej nie skrył nadchodzą-
 mych brania łaski ręki nogach
 jego, chybabyś sobie kłuszył się.
 Dzieci w najgłębszym sklepieniu
 baszty o chleb i wodę! — To
 są jego własne słowa! Być

chróć na xawse! Franciszek
De Moor! —

Schmajcar.

Proxiutki braciśke! — ~~Czy~~
samej krecy Franciszek nany
~~ma się ten totu?~~ ma innie kamal?

Schpigelgerb.

(porwali prxyśwajac się) Ochlebie i
móxić móriś? Slickne życie! —
ja ~~ciśce~~ ^{o innej} nie o takim myślać
ja ~~ciśce~~ ^{o innej} procharałem się dla
mas!... a co nie mórićem, xē
ja nakoniec bēdę musiać o
mas mxyśtkich myśleć. —

Schmajcer.

Co ta barania głowa plecie? On
chce o nas wszytkich myśleć?

Zagrze Schpigelberg. ^{przy Kulawie} ^{niedotęgi}
~~Schpigelberg~~! Kaleki! ~~Legawce~~ jes-
tescie wszyscy, ^{jżeli} nie macie serca
ani odraży do wielkich rzeczy.

Roller.

~~Stus~~ nie mówisz! ale potkafix
nas trojka głowa z tego potokę-
nia myślać? ~~Stus~~?

Schpigelberg.

(hardo uśmiechając się.) Sturskie!
z tego potokienia? — z tego poto-
kienia myślać, — ^{~ na nie wzgry} ~~a o nich nie~~

nie nie trzeba więcej, jak tylko
odnagi, bo co się tyczy Dawci-
pu, to ja ten interes na sie-
bie biorę. - Tak! - odnagi mo-
wię Schmajer! - odnagi Roller!

Schmajer.

Odnagi! - jeżeli tylko o nią, tu
chodzi, mam dosyć odnagi ^{zabijam} ~~zabijam~~
bosą ^{moją} ~~moją~~ pierze sam środek piekła -
~~przebiegami.~~

Roller.

Ja mam tyle odnagi żebyśmy
się ze samym chartem potykał!

Schpigelberg.

To mi się podoba! jeżeli macie

Odmaę, niech więc który z was
mystafi i' powie, że ma jeszcze
coś do stracenia, a niema wszyst-
kiego do uzyskania. - (niektórzy nauka)
Żadnej odpowiedzi!?

Holler.

Na coż tu długich rozpraw?
gdy rozumny pojąć, a maż my
konąć potrafi! - no, gadaj!

Schpigelberg. -

Dobrze więc! (staje wśród nich i mówi
tonem katalinajacyym) Jeżeli jeszcze
kapla bohaterskiej krwi w
żyłach waszych płynie, pójdziecie

osiądzienym w czeskich losach, stożemy tam
~~ugromadniony~~ bandę rozbójników! -
(sprawiera na nich) Otegoż ^{się} na mnie
~~osku mytzeskacie~~ ^{gaspicie}? Czy już ta
odrobina odraży waszej wietrzaka?

Roller.

Prawda żeś ty nie pierwszy śmia-
tek, który wmiś z skubienicy, ale
co skynić? Jakich jeszcze innych
wybór nam pozostaje?

Schpiegelberg.

Co? wybór? nic tu nie ma do
wyboru! chcesz gnić w więzie-
niu? w nędzy okropnej aż do
śladnego dnia? albo chcesz

siekiera, lub motyka, na kasek
chleba karabiac', albo może pod
oknauii spierając pićni, mi
kerna, wykrebać jätmuknę?

Roller!

Tys' drugim cyccronem, tam gdzie
z proxcinego extawicka, tota xro:
bić trecha! - Ale gdzie też się
nasz Moor zabawia?

Schprigelberg.

Z proxcinego mórisz? ... ^{Lay myslisz} ~~nie~~ ^{nie} ~~potem~~ ^{nie} ~~mniej~~ ^{nie} ~~proxcinym~~ ^{nie} ~~bedzie~~ ^{nie} ~~jak~~ ^{nie} ~~drizaj?~~ ^{nie} ~~to~~ ^{nie} ~~by,~~ ^{nie} ~~nie~~ ^{nie} ~~mniej~~ ^{nie} ~~succeslony,~~ ^{nie} ~~mniej~~ ^{nie} ~~rd.~~
~~proxcinym~~ ^{nie} ~~bedzie,~~ ^{nie} ~~jak~~ ^{nie} ~~teraz~~ ^{nie} ~~je~~ ^{nie} ~~stei?~~ ^{nie} Nie jestre to proxcimoscia

skąpeniu

~~strąpy~~^{czym} bogactwom trzecia, cześ
trochę odjąć, które ~~im~~^{mu} stochi
sen ~~był~~^{przerzucają}. I Zaplesniałym pie
niądom obieć wrócić?

Roller.

A natomiec, żywcem z Duska,
i ciałem do piekła polecieć! —
Schpigelberg! Schpigelberg! strach
się pomietanego mieszkania pod
gotym niebem. —

Schpigelberg.

Z tego się lekasz schórku? Już
nie jeden geniusz uniwersalny,
któryby cały świat zreformować

potrafił pod gołym niebem strusie-
skał. - A ^{gdy się przechodzić dyndającego} ~~gdybyś ty kiedyś w promie~~
~~w powietrzu zobaczył - z pewnością, powie, ten także~~
~~tenu nogami błogosławieć musiał, no~~
~~musiał mieć olej w głowie.~~
~~i o tobie nie jeden sobie promyśli, i~~
~~ten także musiał mieć olej w głowie.~~

Racmau

Przednio Schpiigelberg. O to mnie
marx całego!

Grimm.

A potem chociażby najgorsze przy-
sło, niemożnaś to w przyprawku
mieć proskę z sobą, któryby cię
skiem przykrył Słuch na pola elizejskie
przekierował? Brano bracie Schpi-

gelberg! tak opiewa i mój katechizm!

Schufterle. —

Teraz w mojej głowie licytacya się
odprawia. — Szulery, loterya, xłotni-
ki, alchemiści, filuci, xłodnieje, —
masyscy razem poniesiani, kto za
więcej, ten mnie zostanie! — Przyjmij
tę rekę, Saurynie! —

Schmajcer.

(po namyśleniu przychodzi z pomatw bliżej
i daje mu rekę.) Hamracie! Ty jes-
tes' wielkim xłotnickiem, albo ra-
czej ślepa kura xiaruko xna-
laxta! —

Roller

(po namyśleniu patrząc na Schwajcara.) Ty
przyjacielu? (Do Schprigelberga.) Roller z
Schwajcaram, chociażby i do piekła
iś przyjdzie!

Schprigelberg!

(muśta.) Holla! aż pod same niebo
sa Kamraci, wolna pręperawa do
Ceteliny i do Cesara! - Ty no uwer-
cie wimat! Niech żyje Bożek
Merkur! -

Wszyscy spiew
11

(uderzając szklaneczkami.) Niech
żyje! Wimat!

Schpigelberg.

Dalej do Dzielca! Co Dzielca rok mu-
si każdy z nas przynajmniej krab-
stro kupić! -

Schrajcer.

(Do siebie:) Dżęli go w koto nie wplę-
ta! (chce odejść)

Roller.

Zwolna bracie! ~~zwolna~~! Pokładę
to? wsxakxę i ~~to~~ zmirke swoję
głowe mieć musi. Dżę naczelnika
Rzym i Sparta ~~zaginęły~~. - ~~sunęły~~

Schpigelberg.

(przechwytując) Kusxnie! ... Stójcie!
Roller Dobre mōvi! - a to porinna

• być głowa przemyślna, oświecona,

subtelna, polityczna głowa. Gdy ponijś
racem bylinie przed chwilą, a teraz jestecie... a to dzięki
Roller ^{szczęśliwej myśli! a kto myśli to}
^{wysnuł mowę czy nie jest}
^{oświeconą polityczną głową?}

Wyby to się spóźniać można...
^{on się na to nie zgodzi}
~~ale ja wątpię o jego koczownic-~~

Schpingelberg.

I Hlaczego to rozpierać braciów-
lau? Powiedź śmiało, może...
może, .. Pa się on kmielasku!

Roller.

Głupstwo wszystko, jeżeli on nie
stanie na ciele naszem, - bez Mo-
ra będącymy jak ciało bez duszy.

Schpingelberg.

(rozgniewany odchodząc, na stronie) Był!

Scena 5.^a

Cix - Karol (przechodzi mörvar po siebje!)

Karol.

O! ludzie! ludzie! - fałszywe, zdradli-
we plemie, krokodyla! - Oczy ich trzy
~~w arytm. uściskach~~
mylących, a serca z kamienia - ~~proca~~
^{całunuski}
Romania mają na ustach, ta sztylety
kryją w kaniadru! - Lwy, & tygry-
sy żywią swoje dzieci; krutki choska,
pokarm swym piskletom, a on sko-
wiek odtrąca bez litości parrocone
syna, który mu przedstawia obraz
swojej nędzy, żal nylany za błędy
~~nie~~ młodości i błąda o taske,
i przebaczenie - ^{ah} ktos ludzka,

ludzkim oblidem - mój Boże ja
go tak kochałem, tak mię miłowałem,
Dzianie kochałem, jak jeszcze rano.
Ten syn ojca nie kochał, - ja ty,
siąc rany byłbym gotów życie za
niego poświęcić! - O czemuż nie
mogę całej natury do buntu pod-
burzyć, powietrze, ziemię, wody
przećiw temu hyeny rodowi do
walki prowadzić! - ^{któ mi} ~~A~~ ten co by
~~dziś miarę pora, do pszy -~~ ^{któ mi} ~~mi w tej chwili dał oręż do re-~~
~~nowacji spisał abym temu jadawemu~~
~~świ, abym ludzian, temu jadawemu~~
~~plemieniu kłaniane serce wywrócić mógł~~
~~temu plemieniu śmierci, za~~
~~z pręsi, ten będzie moim przy-~~
~~dat rancę, ten kto by mi powiedział~~
~~śmierci. anatem moim Bogiem~~

Imię tym z czeriw na kolana upadły,
Dzie jest serce ich życia, abym w nie-
go ugodził, abym go w sztuki potar-
gał i zmieszczył, byłby moim przy-
jacielem, moim aniołem, moim
Bogiem, ~~Wegolym~~ ~~wiecznie~~ ~~umieł~~ ~~był~~
Roller!

Uspokój się, wszak my właśnie
takowymi przyjacielami być chce-
my dla ciebie! —

Grimm.

Pójdź z nami do lasów czeskich,
zbierzemy łanę zbójców, — a ty-
ty.... (Karol Dzik patrzy na
niego.) Schwaicer.

Będzie naszym kapitanem!...
ty musisz być naszym kapita-
nem!

Schlingelberg.

(krzyczy na karkas, do siebie) Niemol-
nicy!... Tchurne!....

Karol.

3

(chwyta za gardło Kallera) Kto ci pod-
szeptał to słowo? Słuchaj, to nie
myszko z trojej cxtowickiej Duszy.
Kto ci podszepnął to słowo? —
przy szpienie i piciu promyś
sak - tak. przekyśgam na śmierć
do umiarkowania. Na mają dusy i g-
okropna, będziemy zbójcami!
zamiast tego, bądź w dymie dymu, a
ca myśl goim niesmiertelności!

~~Wojacy~~

~~Wojacy~~ pręgnęłam na duszę moją
~~Wojacy~~ naszym kapitanem! —

Wszyscy.

Niech żyje nasz kapitan!

Schrigelberg.

(n. str.) Zapukał ją go nie zgładzę!

Karol.

4

Zastawa spadła ~~z ręki~~ moich!
Ja ją miałbym do klatki powracać,
Stupicem bytem chciał porwać

Do klatki! ... mój Duch to kwie
spragniony, mój adlech oploty
czynów bohaterskich. ... Wojacy

i mordercy, teni słony aku

cam prama całego świata

pod moje nogi, ... ludzie ludzkość

mi skradli, gdym się do ich ludzkoś-
 ci odmożywał, przez więc odemnie
 łtosc i pobłażanie! ~~Tuż~~ ^{ale} niemam
~~miłości~~ ^{nie znam} ~~miłości~~ ^{nie znam} ~~miłości~~ ^{nie znam}
 i śmierci ~~rymaka~~ ^{zapomnieć} ~~do sekretu~~ ^{co} ~~wszyst~~
~~czegoś na świecie~~ ^{to} ~~co mi niegdyś~~ ^{Progiem} było!

...Przystajcie tu i przysięgnijcie
 mi mierność i posłuszeństwo do
 śmierci! ~~a to na tej figurce~~
~~prysięgnie~~ ^{Przysięgnie}
 Wszyscy.

(: ~~wanożnac~~ ^{wnożnac} ~~tey~~ ^{tey} ~~palce~~ ^{palce} ~~do~~ ^{do} ~~góry~~ ^{góry} :) Przysię-
 gamy mierność i posłuszeństwo
 do śmierci! —

(: Schpigelberg wsicki przechał się :)

Lekajcie się niebezpieczeństwa ani
 śmierci, bo nami rządzi nieugięte
 przeznaczenie! — Każdego śmierci
 dzień, ostatni dzień, czy to
 spłacać musi — na miękkim pu-
 chu, czy na wojnie — na skubieni-
 cy, czy na atwarze, skubienicy, czy
 na, albo też na myślowym palu!
 Tędy z tego musi być i naszym
 przeznaczeniem naszym. Śmierci
 losem. — Dalej rządzi, rządzi!

(Wynury wychodzą, na Karolem, Schpi-
 gelberg ostatni, marząc.)

Schpigellberg.

Proście, troj nie jest zupełny, na-
 promniates' o kuciknie. (wychodzi)

Koniec aktu I-go.

Akt II.

Scena 1^a

(Pokój w pałacu Moora.)

Franciszka (sam w myślach.)
~~aktor~~

To dla mnie ra stugo! doktor
powiada, że wraca do rodo-
wia. Życie starca jak wiecznik.
Gdyby to śmierci można utwo-
wać drogę, przez ducha ciato
wymiszczyć - ha! oryginalne
dzielo! Pomyślno Franciszka!
Byłaby to sztuka godna cie-
bie. Ale jak to zrobić? Ja-
kiego rodzaju nerwica się
chwycić? Które z nich naj-
bardziej wiej blane życia psuje?

Gniew? Ten wilk wygłodnia-
 ty nasyca się ra prędko. -
 Niepokój? To robak co to-
 czy rapowolnie. Zmartwie-
 nie? leniwo przeobraża go-
 druna. Bojaźń! Nadzieja
 prędko jej pochwytnie. Ja-
 kto? I to już cały przewrót
 katów rodrzyni budkiego?
 Czy arsenat siwierci już wy-
 prępany? (rozmyśla się)
 Jakto? a więc?... nie?!
 Ha! przestach! Czego pre-
 strach niedośkarie? Co równo
 po religja poradza, gdy ten ol-
 brzym w rymie się porwie obys-
 cia? A jednak? gdyby on i

te burze wytrzymać? Gdzieby?
O to przyjdzie mi wten-
czas na pomoc Narce-
kowie i ty Łotysi, dwie
piękne Eumenidy. Tak
napad ra napadem, ssturam
ra ssturmem rozbijac
beda to rycie stamie - a
miary dopetui ostatnia
Rozpacz. Wygrotem!
plan jwi gotowy - a teraz
do dzieła! (ao Hermann
Ha! Deus ex machina!
Hermann!

41
ро чак парават - чак ро чак етук.
тмат то пѣдане i матѣ зусіе,
ах паческіе сабу тен орсак Гурж
кохрас какоіску!... мудратем!....
пак худо до Дхиста!.... А! Венс
xx machina!... Herman!

Scena 2.

Herman (входивши)

До устуг маскых, Ташканы
хавіо!

Франц

BIBLIOTEKA M. ST. RALNA
Własność Gminy m. Lwowa.

Не вручат их ни в дверном.

Herman.

Мам тего Дороды. -

Franc.

I więcej będzie więcej nieradługo, nie-
radługo, Hermanie. - Ale mam ci
coś do powiedzenia Hermanie!

Herman

Słucham z uwagą!...

Franc.

Znam się od dawna jesteś chło-
pakiem, i ciemniem. Nie serce i ro-
zum w przepaści. Mój oj-
ciec obrucił się, Hermanie?

Herman!

Niech będzie potępiony, jeśli mu
to kiedykolwiek zapomnę. -

Franc.

21
~~Forma glosowa~~
 To jest glos mierzynny. Lem-
 sta tylko odwróconych dźwię-
 ków. Podobasz mi się
 Hermanie. Wzięte Kiesz-ly-
 takby cięśro ~~wierawodnie~~
~~causotrodnym~~
 gdybyś tu był porem.

Herman.

To jest mojem jedynem życze-
 niem brabio. -

Franz.

~~zycząc sobie, abym tu pousem zostat~~
 Doprawdy Hermanie? cble
^{cor} mój ojciec ma dwie rdwo-
 wie, a ja mam tylko jedno.

szemnu bratu praxenacku? -

Herman.

Chyś ty panie byś starszym bra-
tem, a masejciec miał zdrowie
skonającego suchotnika. -

Fran.

Oh! ten syn starszy, jakiego
się wtenczas wyzna grodził.
Od stóp do głowy byłbyś sto-
pami pokrzyty - takby to
było istotnie, tak ... Oble-
czyś już zapomniawszy pan-
nę Edelreich?

Herman.

Sypias pierónóm! naco mi to
puxypominasx hrabio?

Franc.

chij brat ^{Karol} wriat si zjz z przed
nosa

Herman.

Pokazuje tego!

Franc.

Ło a mi się nawet, że się re scho.
a i w re pchna.

Herman

Pryjdzie czas że ja go do pie
ka stać!...

Franc.

Cóci to rty jesteś? Co ty mi mo-
żesz zrobić? Jak się sprawa-
wi na łwa gorywać? Gwien-
twój tylko mi stodoły trz-
niny przygotuje. Nie mi
możesz nie możesz, chyba
ściąć ręby i całą wściekłość
na Kawatku suchawa wy-
jatrzyć.

Herman.

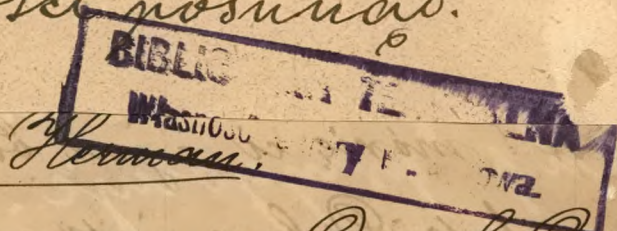
Ja go na proch cetrę. -

~~Wtedy do Hermana~~ Franc.

Kaj, Hermanie! Jesteś słach-
cem i hanby takiej niepowi-
niesz przenieść. Panienki nie
wzrękać się, nie, za cały świat

nawet. Tyś się pominie! ja-
bym na twojem miejscu, do
ostateczności posunął.

Ja też nie spocznę, dopóki go
nie zdepczę własnymi nogami.

Franc:

Nie tak gwałtownie, Herman-
ie! Zbliżno się do mnie - be-
driese miał skwałję.

Herman. Muszę być, mój

Franc. ~~Wie.~~ bedriese ja, miał
powiadani, ale z mojej reki.
Chodź tu bliżej. Mnie niewiem, że
Karol tak dobre jakby wydrze-
my

Herman.

Nieprawdopodobna! pierwszy raz słyszę!

Franc.

Cicho! Nie stawaj już racynia
ratować pospiesznego kłopotu.
Przedem przy północy kare go na
czterech konicach świata
wysznukiwać - a wtenczas, je-
żeli racynia, dobranie Her-
manie. Łcata polkora be-
driest mógło dreptać na jego
powozem, gdy z nią do ko-
ściota na ślub pojedzie.

ślubna piosenka -

Herman.

Przy ostatku go zaduszę - ale mój
 bratko co mam czynić?

Franc.

Stuchaj, Hermanie! Chce cię
 przekonać, że los twój do
 serca białe, jak mój, jest
 przysięgiel. Pójdziesz, przebież
 się tak, aby cię nie porwano -
 i kawi się wprowadzić do
 starego, udaj, że prosto dro-
 gą z Czech przybywasz, żeś
 z moim bratem był razem
 w bitwie pod Pragą i żeś
 widział jak na polu wojni-
 sku ducha wyrzucił.

Herman.

Czy mi tylko uwierz!

Franc.

O no! to jwi mnie roztaw. Chci to
raminiatko, tam znajdziemy wszyst
kie rzeczy potrzebne, do tego nam
to papiery, które w wątpliwosci
nawet Karol uwierzy. Porwi-
namie ras' tej tragi-komedyi
mnie roztaw saurem.

Herman.

A to, będzie - minat nowy pan, bra-
cia Franciszek Moor!..

Franc.

(grasze go) Lotr z ciebie! - bo widziex
tym sposobem osiągniemy wszyst

kie cele nasze. Wszystko go-
stug rycerz wojdnie, byles' sto-
wa nie cofnat.

46

nie przerwie - wówczas ja
zostanę panem. Muszyna
ignorować mej woli -- no,
pojmujesz - stowem wszystko
podług iżyczeń naszych pój-
dzie, byles stowa dotrzy-
mał!

AI

Herman.

Co mówicie?.. ja miałbym stowa
nie dotrzymać?... przedzej w bie-
gu swoim kula się zawróci i strze-
ca swojego w piecsi ugodzi.... liczcie
na mnie!... (nychodzi)

Franz:

(za nim mówiąc:) Zwino dla ciebie!
kochany Hermanie! (zam.)... Wót

Do stodoły zbożę zaciagnie, ale
sam na sianie poprzestać musi.

Dla ciebie Klucknica - ale nie
Amalia. - (wychodzi na lewo.)

Zastana spada

Obraz 47.

(Typialnia starego Moora. - W głębi
łoxe, x prawej stoł, przed nim fotel
i podnożek x lewej, nad nim portret
Karola - na fotelu poduszkai.)

Scena 1.

Moore. (spi x fotelu.)

Amalia

(wchodzi x wolna x prawej.) Cicho!...

.... zasypia!... (~~staje przed spiacym~~) Także
 piękny, ~~ccigodny~~, ~~ccigodny~~... ^{ten sta} ~~ccigodny~~... ^{tak} jak
 świętych malują, - nie ja się na cie-
 bie gniewać nie mogę. - Spij
 słodko, obódrz się radośnie, niech sa-
 ma kuram i cierpie. -

Moor (re imie!)

Mój synu! mój synu! - jesteś tu mój
 Karolu! nie patrz na mnie tak o-
 kropnym wzrokiem - i tak nie-
 szczęśliwy jestem. -

Amalia

(burzi go!) Otwórz oczy, starcke ko-
 chany, tobie się śniło tylko, uspro-

Kuj się.

Moor.

(przed przerwaniem) Przebrzyty Fran-
ciszek! czy go i snom moim chcesz
mądrzeć?

Amalia

(cofa się, przerażona)

Moor.

(ocunony) Kto on jest?... gdzie?...
gdzie ja? Ty tu Amalia?...
mm

Amalia.

Taki to ja ojciec! - Także ci jest?
Sen musiał cię potarzać.

Moor.

Smiało mi się o synu moim. - Czekam
 już Włóczęgi nie śmiałem? możebym
 z ust jego przebaczenie otrzymać!

Amalia.

Aniołowie nie gniewają się - on ci
 przebaczy. - (biorąc go za rękę;) Ojciec
 mojego Karola ja ci przebaczam.

Moór.

Biedne Północne! ja ci zabratem
 pociechę trójce młodości! - o nie
 przeklinaj mnie!...

Amalia.

(całując go w rękę;) Ciebie?

Moór.

(pokazuje jej portret;) Czy znasz ten

portret moja córko?

Amalia.

Karola?

Moor.

Tak myślałaś gdy rok 16^{ty} ra-
czywał. ~~Ten on jest innym~~ -
oh! ten piętn stoletyśy promień
~~my~~ wżroka, gdyby stał nad tożem
moim, w śmierci nawet Pałby
mi życie. - Nigdybym! - Nigdy
nie umarł!...

Amalia.

Nigdybys! - nigdy nie umarł!...
Śmierć tylko lekkiem byłaby
przejściem, jak się z jednej my.

śli, do drugiej piękniejszej pruche-
ga - ten wzrok byłby ci pruchajcie
po za grób ułatwił. - Ten wzrok
po nad gmiarą wzmógłby ciebie. -

Moor.

Ciężko!... smutnie... umieram
a syna mego Karola tu niema.
~~Do grobu mnie zamiesz, a on pła-~~
~~kać nie będzie na grobie moim.~~
Jak trochę gdy modliła syna
Do snu śmierci kołysze ~~to spiew~~
~~małkoletka.~~

Amalia.

Prawda!... trochę.. niebawsko,
gdy do snu śmierci spiew Kochanka

się kołyszcie!... sen Stugi, wieśny,
nie skończony. -

Scena 2^{ga}

Daniel.

(wchodzi z prawej) Takis' człowiek
pyta się o prawa. - Prosi o po-
zwolenie wejścia, - powiada że
ma ważne wiadomości!

Moor.

Na tym świecie, płamie jedna
jest prawa, - ty wiesz Amaljo! -
... jeśli to nieszczęśliwy, który mo-
jej potrzebuje pomocy, z piaskiem
odejść nie powinien. -

Amalja.

Jeśli zebrata, niech natychmiast
wejście. - (Daniel odchodzi.)

Scena 3^{ia}

(Ciąż prośb Daniela. - Franc: Herman.)

Franc.

Oto jest ten ^{ojciec} krwawiec. Powiada
że. Kropna wiadomości ^{moja} czeka
się, ^{ojciec} ojciec. ^{moja} Mój jest strach?

Moor.

Ja znam tylko jedno! Zbli-
szyć mój przyjacielu i nie o-
skębdaj mnie!

Herman.

(przebraany, odmiennym głosem:) Mitoscing

panie! jestem obcym w tym kraju,
ale was panie znam bardzo dobrze!
Wy jesteście ojcem Karola Moor!

Moor.

Z kąd wiesz?

Herman.

Znałem waszego syna panie!

Amalia.

(wzrywając się!) On żyje?... Ty znasz
go? gdzie jest? gdzie?

Moor.

Co
Czy wiesz o moim synu?

Herman.

Chodź do siostry w Lipsku. - Potem

proszę na odgłosie zmyciętych traw
Do Czech, i zaciągnąć się do wojska!
Powróćcie mi, rękę do wojska, niech umię snieży
bohatera - ja już Moore nie mam ojca.

(Do latorego zbliża się Amalia.) Nie patrz
tak na mnie Amaljo!

Herman.

Pod jednym namiotem spoczymy.
liśmy razem, tam mi opowiadał
o starym ojcu swoim, o lepszych
ubiegłych czasach, o zamieszko-
nych nadziejach. - Daj nam pty-
neby obum. -

Moore.

(Złazi głowę w poduszkę.) Cicho! cicho!...

Herman.

Wсім Dni potem xasła hwarana
litra, muszę nam powiedzieć, że
syn nasz cudów męskności Pokazy-
wał. - Dano mu chorągiew do re-
ki, - ^{przed} przedził x nią, za sławidłem xry-
ciętkim prusaków!... Pięć pól,
kór xmięniało się obok niego - on
stał! - Kula xgruchotała mu
prawe ramię, - on lewą ręką
pochwycił chorągiew i ^{nieustannie} stał. -

Amalia.

Hektor! Hektor! czy straszcie!
to odwaga!

Herman.

Над місцечом по битві, хна-
 латем го на землю ^{заніону} ~~рухому~~
 стухаїами, лева, река, хатхуны,
 маї бачен бухаїаса, хе хна-
 міаней' п'ієрсі, - прама, в хієнне,
 прогнєхат. - Браїє! м'оріт до
 мніє, - скєрєа, в скєрєгач хє
 насх генєрат хгінат. - Хгінат
 - одпрорєдхїатє!... мєхну х'ол-
 мієх, хам'отє, промїєн ісї ха
 см'оїм воїхєм. - то м'орїєс од-
 яї лєва, река, од хану. - В кїл
 ка чмїл ^{дїє} ~~потєм~~ ^{в Рєчє} ~~мїхїонат~~ Духа.

Франс.

0, Bodaż ci śmierć, przekle-
ty języczku! języczku na wie-
ki śmiertelny! Ktoś mnie błęty!
Czysta myślenie śmierć zadaje memu
ojcu? Ojciec! Amaljo! ojciec!

Herman.

Była to ostatnia mowa mojego
tomarukysa „Wex ten orex” - rzekał
mi, - „odwasz go ojcu memu,
niech zobaczy na nim krew syna,
- promyszkony jest! - Powiedzi xę
jego przekleństwo na bój i śmierć
mnie xamiołto, xem Ducha myxio-
wał x rozpaczy. W ostatniem we-
schwieniu wymówił „Amaljo.” -

Amalja.

(jakby przez sen.) W ostatniem wos-
tchnieniu wymówiła Amalja!

Moor.

(z okropnym krzykiem.) Moje pro-
kleństwo na śmierć gozanięto,
muknął Ducha z rozpaczy!...

Franc.

(chodząc z rozpaczą.) Oh! cożes uczy-
nił ojciec!... mój Karol! mój
brat jedyny!... Wtę

Herman.

Oto orex, a tu miniatura, jak
Imię kroplę wody podobna do

Do tej panienki! - To dla mojego
brata Franciszka - mówi
mi, niemiem co chciał praxe to
pomieścić. -

Franc.

Mnie? miniature Amalji? Ha-
ol dla mnie Amalji? dla
mnie?

Amalja.

(biegnać do Hermana) Niegodny praxe
kupiony oszustie!

Herman.

Oszustem nie jestem, Taska ma
pami! - Pater sama czy nie trój
obraz; zapewne od was go otrzy-

mat!

Franc.

Na Boga, Amaljo! twój, twój
nieumyślnie!

Amalia.

(oddając mu miniaturę:) Mój! mój!
O Bóg na niebie! -

Moor.

(z kłękaniem:) Biada! biada!....
moje przekleństwo na śmierć
go xamiośto! -

Franc.

Do mnie pamiatał w ostatniy chwile, zło
Jeszcze pamiatał o mnie w
ostatniy chwile ~~rozpaczy~~ rozpaczy
nam. ~~Wstąpił~~

~~o mnie pamięta! - o wielkiej~~
~~duży! o mnie dużo pamięta!~~

Moor.

Syn mój ducha mykionat w
rospasy. -

Herman.

Tych narzekan śluchaj słuchaj
nie mogę! - Bądźcie zdrowi
pamię!... (przy odjeździe po ciebie
do Franka :) Nacoscie to kro
bili Hrabio?!

Amalia.

(biegnąc za nim:) Czekaj! czekaj!
jego ostatnie słowa?

Hermann

W ostatnim restchnieniu ry-
mówił „Amalgia”! — (odchodni)

Amalgia.

W ostatnim restchnieniu ry-
mówił „Amalgia”... nie! tys nie
śańca! Włec to prawda!
... on umarł!... on umarł!...

(Imięjnym krótkim odchodni) Karol
umarł!...

Franc., co tu na

Co widzę? Co tu jest na over
Kwiaz napisano. Amalgia? Czy
to wczoraj, czy ja mam?
Franciszek, nie opuszczaj mojej
Amalgii a na drugiej stronie.

„Anuljo, przysięgę swoją wreszcie
wreszcie śniere rewata.” —
„Widzisz, widzisz teraz? Pi-
sał gorące krewie serca
mojego. Ulatniały duch
jego wstrzymał się jeszcze,
nieby Franciszka i Anuljo
potoczył.”

Anuljo

„Wielki Boże!.. jego reka!...
A! on mnie nigdy nie ko-
chał! (odchodzi na lewo;)

Scena 4.

Moż. Franciszek.

Moor.

~~Okropnie! Nie opuszczaj mnie
córko moja!...~~

Franc.

~~Cata moja sztuka upada
przed tą uporczywą głową.
Przebiega wszystkie moje
planu niweczy!~~

Moor.

Franciszkę! Franciszkę! o.
Daj mi mojego syna!

Franc.

Ktoż nam przekierstwo postat-
Kto syna swego rażnab no
bój, siwieré i rozpacz.

Przekleństwo na Katoń jego,
przekleństwo na ciebie sa-
mego.

Moore.

(bijąc cię w pierś i w skroń.) Prze-
kleństwo na mnie!... Ja! oj-
ciec zamordowanym syna! Mnie
on kochał do śmierci, - mnie xę
by pomścić, pobić na bój i
śmierć!

Franz.

~~Proszę o pomoc, nie pomogła ci
Puk po mnie... Coś pomogła, za-
jść nie xale! Przedziej można za-~~

212
morderca; aniżeli dać życie, ni-
gdy go z grobu nie dośledzisz.

Moor.

Nigdy! nigdy!... nigdy grob
nie odwa mego syna. Zginął
już na wieki!... Ty mi to prę-
koleniśtro z pod serca wyrwać
zhojco!... Tyś to!... ty! powróć
mi mego Karola!

Franc.

Nie budź gniewu mego.
Opuszczę się przy śmierci

Moor.

Powróć mi syna! / Wstaje z
potworu

Travis Harve's

Kuceta i chce porwać Franciszka za gardło,
wstrzymany przez niego pada śmiałą, bez-
przytomny na fotel, na który go Franciszek
silnie rzuca.)

Franc.

Bersilve Kości! Wariż się
jeszcze... Umieraj w rozpa-
ry? Umart? Umart? Umart!
A jeśli to sen
tyko? Porządany nie
narwijemy się śmiercią!
Teraz ja tu panem!

1/2 1/2 2. unal
A przysięga

pomotać i w ocy mi rnu,
 cie: „tys zbrodniarz”?
 Teraz ja tu jestem! Teraz
 ujrycie Franciszka ber
 macki i okropność was
 pniejnie! Brni moje re,
 wisna nad wami, jak
 ciemny piarunne, na pro
 le wojem ujrycie wyrok
 waszego losu - a biada
 temu, kto mi się w pe
 nych rumianych policz
 kach ukaze przed okiem!
 Bładość ubóstwa, strach
 niewolnicy, to mój ko
 lor! W takiej liberjs ka
 rze was wrystkich po
 ubierac ^{to} ^{Anglii!}
Eastona spada!

ponukraci. ~~7~~ 11 2

3
V: Lastna správa:

Obrax 5^{ty}

Scena 1^a

(Teatr predstaviam Lasy cheskie.)

Racman z jednej, Sprigelberg z druhej
strony z banda, rabusior nadchodxi.)

Racman.

Witaj Kamracie! witaj w ches-
kich lasach! (obejmuje go) Kto:

redys sie obracať po sriecie i
z kady terax przybywasz? Ja

Sprigelb.

„jako wyrosł, angmat! Siarzysty
 przywodzi rekrutów, w całej parady, ty
 zwiny werbowaniu!” 59

Role

Spiegelb.

Nie prawdziwi bracie? - Całą gębą chwaty
 chłopaki! Widoczne błogosławieństwo
 boże na mnie się ugaria; jak mnie
 widziś, ot, nędzy, ztydniały chudeur
 ten kij tylko miałem, gdy w Jordan
 przechodził, a dziś jest nas 78 mu. To naj-
 większej części, rozrywanych krama-
 ny, odprawionych belferów i pisarzy
 ze swabskich prowincji! To chwacki
 Korpus, braciorku, powiadam ci! -
 Jeden, drugiemu gurki kradnie
 od sułtana, i jeden przy drugim
 tylko z nabita strelbą, pewny jest
 życia. - To też najz nas na 40 mil
 wokoło! - Nie ma dzieńnika, żebyś
 tam czegoś o tym wisusie Spiegelbergu
 nie wyrył - tylko o mnie pisz! -
 Ot niedawno leż do drukarni
 oswiadczać, iż ośmawionego Spiegelberga
 na własne widziatę wry, i dyktuję
 pisarzukowi co tam siedział, i żywy
 obrac miejscowego eskulapa! -
 Rzecz się rozestła, pociągają rygusa
 par force, wypytują - a ten wstrachu
 i grupocie wyrzaje - niech mnie
 wszyscy diabli p. ruz, wyrzają
 i...

tu pominow, tylko co mi
Skoczyłem do magistratu, żeby
zaskarżyć Łajdaka, że mojemu
imieniu śmie tak powiewierać
we try dni jednak, już go
powieszono!

Racman.

Ale do kogo chciałbym wiedzieć -
jakich ty carów wywiesz, aby....

Spiegelh.

Carów? - Tu carów nie trzeba, tylko
głowy na kartku! - bo widział, że
zaawse powiadam: „przeciwnego otowa-
ka, zrobisz z byle pastucha, ale na
tota, trzeba ciemko mądryjone”,
pytlować - Najpierwsza rzecz skoro
do miasta przyjdiesz, dowiaduj
się u randarmów i policjantów
kto do nich najgł głębiej zachodzi
najgł głębiej się kłania, albo króć
i lepiej: przechodząc rucasz
na ulicy, worek z przewidywaniem i
zachodasz się w jakim miejscu
i uwarzasz kto go podejmuje. -
Za chwilę potem pędzisz z tyłu
szukasz, krzyżysz, i pytasz
mimochodem, czy pan czasem
meo worka nie znalazł?

ma się, to bier go djabli! -
jękli w ique very się rapm
Pan rany darować, nie wiem
co pan mówi, bardzo śmiały!...
Oho! bracie - rzymsko! - agas!
lutarus Dyogenesie pniekty! -
Twój ciwicz materialny! -

H. Altenberg vormals Richter's Buchhandlung.

Lemberg

189

z Lipska, z jarmarku, cały pro-
 tem obłany. ~~z Lipska~~ **z Roli I**
~~z Lipska~~ Cena 2^a
 (Grimm upada zadyszany.)

Racman

Któż to?... co się stało?... czy pro-
 drożni są w lesie?

Grim.

Żywo! żywo! gdzieś są druidy?
 Do trzystu tysięcy kartów, czy nie-
 wiecie o niczem, czy co?

Racman.

No cóż?... gadaj xę tak!

Grimm.

Łatato? Niemiecie xē nasz Roller
xē chtërema imeni ju x pod xru.
biemica?

Racman

Roller?... Co?... Kiedy? z kąd
to miesx?

Grimm

Ju x od trzech tygodni siedzi
w kajdanach a my nic nie wiedzieliś=
my. - Wchoraj sekret na niego
wydano, a xis' miał w powie-
stku extra pocztą, do xiala być

odestanym!...

Racman

A kapitan wie już o tem?

Grim.

Wspieraj. Wczoraj dowiedział się o tem. - Pomyślał się, jak rzeka rozejmu, skony. - Wiecie jak lubił Rollera! chce go ocalić lub pomścić; toteż uczynił przysięgę, że mi mroźne poszedł po całym ciele. / Poję się o miasto, bo znacie kapitana i wiecie że jeżeli on powie, to i to się ma się stać, ja tak chcę: to się stać musi. / Przysięgam

- xarotat mexoraj; - mojemu Rolle
romi ^{taka} pogrzeboma, pochodnie za
palce, jaka jeszcze zadnemu kwi-
lowi totat nie swiecila, a ktora
im mxystkim grubiet na megiel
osmali. -

Racman!

Biedny Roller!

Exsigell.

Memento mori!... ale mnie
to nie zatraxa!... Idac re
Ale skubienicy, xamruje tyl
ko prame oko. - Wxata txa
umrzei bez koxnicy, - cxy na

Dolecky vysoko!

(: mystreň z dala :)

Racman.

Mysleliscie mystreň?

(: pravda - kugi mystreň blizěj :)

Exrigelberg.

~~Proste jeden!~~

Racman.

Cicho! Tazies' glosy!

(: Schraiber i Koller za scena :)

Holla - hoo~~~~~!

Exrigelberg.

To nasi! ... ale ktora par
tya ... a! kapitan, lech katox

to przy nim?...

Scena 3^a

(Wchodzi Karol, Roller, Schrajcer
i inni zbójcy.) ~~Niechaj Karol...~~

V ~~Koma obmy go mianem~~ Karol. ~~Odprawić mego~~
Tu będzie bezpiecznym ko-
chany Roller! - ^{wiele} ~~u~~ to ~~jednak~~
~~nie ma~~ ~~konstata~~! ~~(Przeka~~
~~się na ziemię.)~~

Racmgn.

Roller! Roller! żeby mię ~~z~~jabli
mieli!... Czy cię Pluto z piecxa
piekarnych mykucit, czyś się
od szubienicy ~~z~~erwał?

Spiegelberg.

Czy to w samej rzeczy ty jesteś?
czy to trój Duch?...

Roller.

Ja sam... i to wprost z pod szubie-
nicy. - Dajcież mi choć odetchnąć!
Schwajcer wam wszystko opowie!
Dajcie mi trochę ^{mo'jhe} gorzkości! Ah!
jesteś i ty tu Spiegelberg! ja my-
ślałem że się już u Abrahama
zobaczymy. - O mój kapi-
tanie!... mój kochany kapi-
tanie!... Dajcież mi miódki...
kości mi się rozlatują. -

Racman.

Ale opowiedz xę nam jakim sposobem się wymknątes?... Z pod szychienicy mōrisx?... ..

Roller.

(naprószy się rōdki:) Ach! to smutnyje! Jaka ci mōrie, prosto z szychienicy!... Postupieliscie i nie możecie tego pojąć?... ..

Tu xę tylko z excreble brakowa
To do haku, na którym miałem
być puxeprawiony na tonu A.
brahama!... Kapitanowi win₂
mienem wolność i xycie. -

Schmajser.

To był kart niepospolity! Dniem
 mychów chwachałimy przez siebie
 gór, że nieborak Roller zagrywał
 głęboko, i jeżeli niebo nie zapra-
 dnie się zawcasu, pewnie jutro
 rano to jest Dniś, pobłogosławi
 nogami smych kolegów. - Dalej
 bracia! powiedziać ^{dowodzą} kapitanu
 czego nie wart prawdziwy przyja-
 ciel - uratujemy go! a jeżeli nie
 to przy najmniej zapalimy mu
 pochodnię pod krewora, jaka jest
 dla żadnemu władcy nie przy-

świecała! - Postaliśmy do niego
umyślnego, który mu to wszystko
jak Doniós w bilcitan wuxu-
nym do rosołu. -

Roller.

Tam już wątpi o pomysłnym
skautku! -

Schrajcer.

Wybraliśmy sobie czas, kiedy nie
na puxesxrodxie nie stało. - Całe
miasto mymuszyło puxypratyrać
się, widowisku pod skubienicą. -
Piechota i jazda, karety i ro-
zy, wszystko biegło ku temu

miejscu. - Teraz czas, - zawołał
kapitan - podpalać!... Chłopa-
kai polecieeli jak strzała, i w
okamgnieniu podpálili miasto
w 33 miejscach; - rzucili zapalo-
we lonty do prochowni. - Sprzy-
jał nam północno zachodni
wiatr, który w jednej chwili
płomieniami najmykšie wiekē
ogarnął. - My dopiero przebie-
gając ulice jak furycie pickiel
ne motany „pali się” - „gore!”
Po całym mieście krzyk i rrra.

ma niesłychana. — Prochomnia
wybuchła w powietrze, huk,
trzask — tomoż jak gdyby pie-
kło na drobne kawałki się
rozpykało. —

Roller.

Natenczas dopiero moja asy-
sencya ogląda się na miasto
wyglądające jak Sodoma i Go-
mora. — Cały horyzont był o-
gnisty, zakryty siarką i py-
mem. — Wszelkich ogarnął
niezmierzony strach, tak iż o mnie

харомнианѣ на чинилѣ, х сего
^{хрижанъ сѣ якъ мѣхъ бѣже}
 ја користаюсѣ илѣ ми сѣ стар,
~~скучѣ~~ н нози! В бѣгу ххисам
 хе сѣбѣ одхненіе, скаске н нѣ,
 лѣ, даје нурка подъ водѣ, ахъ
 допутамъ бытъ пѣмну хѣ имъ з о.
 схи хмѣнаѣмъ! Нашъ кочану
 капитанъ czekaѣ жу хъ з одхненѣ,
 и ^{на другімъ бѣже} кои ми ~~н проблихъ~~!... О! ка-
 питаніе!... Добросхуны капитаніе!
 ме! гдыбys' ты вѣдѣ бытъ н та.
 кихъ обрѣтахъ, нурмаѣ бумъ сѣ,
 наветъ х пасхху смѣла, а бумъ

~~met za met oddać.~~

Racman.

To bestyjałskie życzenie, za to
by cię obwiesić marto!

Roller.

To była prawdziwa pomoc
w potrzebie!... gdybyś był mi-
^{crut}
~~Diab~~ prostronka około sxyji,
gdyby ci przyszło z żywą du-
ską, maszerować do piekła!...
A te Djabelskie parady!.. te
ceremonie katorskie znosić,-
ci oprawcy, stojący obok mnie,

a ta skrajna muzyka która mi
 jeszcze husky w uszach, ta mroźna
 nademna, zgłodniałych kniów i
 serów, które się zlatywały z na pół
 przegniętego ciała mego poprzednika! —
 Wierkajcie mi, że śmierć jest coś wię-
 sej jak skoła pajasa, a bojaźń śmierci
 jest strasniejsza, aniżeli śmierć sama.

Exigibelberg.

A ta skaszająca prochania! Oho,
 tego też o miłą suknię było siarkę,
 jak gdyby cała garderoba Lucyry
 na pod obłokami przerwietrano.

Imajser.

Nie miox teŭ, wiele ludxi utraciło
życie w tym ogniu?

Sufterle.

83 poriadajaz! mieŭa sama 60 cin
ich na miarę, zgmiotła. -

Karol.

✓ Roller! ~~Progos aptacony~~ ~~my siebie aptacili~~

Sufterle.

Ej do diabła nie marło ludu i
wspomnienia o tem. ~~gdyby to~~
~~to byli ludzie przynajmniej, ale~~
~~to dzieci w powiciu, myśle i~~
~~we cunoro pogięte kałki, co się~~
~~do miłoriska dochodzić nie mogły.~~

Ja napruxyłaś średem koto je? ej
 takiej palacej sie chatury x ktorej
 myśke, risk. - zagladam do siodka
 i widke, ruku smietle ognia co - Dwie
 sie, jesske xune, ktore skalyto sie,
 rukeś ogniem pod stolem, głupie! -
 .... Biedny nieboraczku kamoła,
 tem ty tam xmarkniesz, podnios.
 tem go i mrukilem w płomień. -

Kanol.

~~[Niechże ten płomień twoja duszę
 nieśmię pokera! rzesz jedko!
 rzesz x moich oskór prosktato! nie
 pokrak. i sie, męcej w]~~

~~Skamizanie?~~
~~skamizanie?~~

O. mojej!... ~~skaż mi?~~...
się wzięli sprzeciwić moim
sotkaxom? Jest tu was więcej
takich, którzy marci gniemu ne-
go! Znam ja ciebie Szpigel-
berg ale niebawem wejdę ja i
wasze skreśli i strasliwy uczy-
nie przeglad! - Prexi!... Boże!
ty straszny mścicielu w niebie-
siech nie słuchaj ich mowy! ci m
ja wimien, - cożes ty Boże w
mien, jeżeli twoja kara, fala
twojego gniemu, sprawiedliwych
i canii prony ra! ~~Prexi~~

kontraktie płaćmieniom, żeby się
nie pastrzył, nad błogostanio-
nymi, jeżeli ma xmióskuyć gniaz-
do xerpusca, - morderstwo Dxięci,
niemiast, chorych, o jatakę mnie
ten cyn puxygniata, - ^{niwecny} ~~zabici~~
naszcielaniejsze ^{zamjary} ~~zabici~~ moja.

Scena 4.

Roller.

Badi' puxekornym kapitanię,
mamy xprigębr! Takda cnes.
Iaa patroluje całeni xwacko-
nami po lesie. - Takis' chart
musiat nas mydać. -

Scena #5^a

Cix. Grim.

Kapitanie! Kapitanie! już nas
myśledzili, - kilka tysięcy obsa-
czyło nasz średni las naokoło.

Scena 6^a

Cix - Sprigelberg

Biada, biada nam!.. jużśmy
połapani, już w koło wplecie-
ni, już prociartowani! Kil-
ka tysięcy hukarów, Dragonów
i Strzelców oskoczyli w górki i
~~ścieszki do wymknienia się do~~
brzo obśadzone.

(Karol odchodzi.)

Scena 14ta

Spisigł. Grim, Roller, Schwaizer
Racman, Schusterle i inni schodzą się.

Schwaizer.

Gdzie jest nasz kapitan? Czy
jest cała banda w kupie? Prze-
cież mamy dosyć prochu?

Racman.

Co tego to podrostek! Ale
nas 80 w całej bandzie, - to
zawsze musi jeden przecisnąć 20tem
starać. -

Schwaizer.

Tym lepiej! Tak zachwemy ich
prawy, jak skarańska padać
będą! - Gdzie u Djabła jest
nasz kapitan?

Sprigelberg.

Zostawił nas w biedzie, ale sty-
skiem bracie nie moglibyśmy
uieć jakim sposobem?

Schmajer.

Uieć?... Ach żeby ci języka
stętniał tchórkę prętemięty.
Przy kobietach to umiesz kę-
nopać, ale gdy dwie pięści
zobacysz - teraz się pokaz

schwam, albo cię kawiemy w
 stawie, nieprzemoż, kaszyc', i psa
 mi z naszej bandy wyszkucić. —

Scen.

Kapitan nadchodzi.

Scena 8^a

Cix: Karol 10.

(chodząc do siebie;) ~~Tuż~~ prawie

emrząd otoczeni! teraz muszę

się jak lmy potykać! (zgroźno;) N 2

Pracja! zginełisiny albo mu
siny wałczyć jak prostacelo
ne ixitai. —

Schmainer.

Prowadź nas kapitanie! za
sobą, pójdziemy choćby nawet
w praskę śmierci. —

Karol.

Nabijcie ~~przystawcie~~ strzelby,
maka nam nie zbyma na
~~prochu~~ prochu. ~~zaci~~ ~~hul~~ mamy ~~nie~~ ~~zabrali~~

Schmainer.

Prochu mamy tyle, że mogli-
byśmy całą ziemię w powietrze
musać. —

Karol.

~~Niech jedna cześć na~~

Dobrze. - Jeden odziasz niech
~~druga pleć, druga or gąsienicę~~
~~się ukryje na drzewach lub w~~
~~skrytce i dyty prawi ich ogniem~~
~~gestminach i x kasarkach ognia~~
 Daje. - ~~+~~

Schwaixer

Tam ty pojdziesz masanie
 Sprigelsberg.

Karol.

~~Dziś~~ ~~odziasz~~ niech
~~My xas x~~ ~~My porobili wpi~~ ~~ie~~
~~niech~~ ~~na nich wpa~~ ~~nie~~
~~co jak furze w ich siodeł.~~
~~Porobili wpa~~ ~~jak furze w sam~~
Schwaixer ~~siodeł~~

Do tej kampanii i ja należeć
 muszę. -

Karol.

Przytem niech się każdy na
swojej przyskokałce odrywa po le-
cie - aby się nasza liczba wiek-
sza, myślania. - Nawet wszyst-
kie psy postępują i skaczą
miemi ich skrogi. - My tuż!
Koller, Schmaier i ja maluchy
będziemy w tłumie.

Scena 9^a

On. Komisarz

Guinn.

Patrzcie! już się do nas wle-
cze postawiec Zwierchności!

Smajcer.

Pomijcie go! Nie dajcie mu pi-
nać narzet.

Karol.

Stojcie.

~~Piech bracia! niech porie poco~~
~~prukysneć.~~

Komisarz.

Za pokoleniem naszym moi
panowie! Mnie jest wielka
żalowa odamierności nawa-
na, a pod lasem stoją soko-
licy, którzy każdego niośka
na mej głowie stęga.

Smajcer.

Sliczna ostrożność! męćcie się do niego.

^{idzie}
~~Przypadek party~~ Karol.

~~Witajcie! a pan mój czego chce?~~
~~sie, onie, Panagra, eksperim wyuzd.~~

~~Na dachu!~~ Komisarz

Jestem prostem najwyższej władzy.

Kłoda życia i śmierci, władza.

Jedno słowo wezwę do Ciebie Pra

zas! Do trojcy bandy! Wy złodzieje

my podpalacze! ~~wy Tajpaki~~, myrodki

rodzaju ludzkiego, piekielna hańba.

stro! pręknąc na szubienicę

i kato. - Ty pręknęty herexie!

kisząc, keximieraków, królu oszustów,

mielki Mongole wrystkich Tajpaków

jednym słowem
 pod słońcem, straszący ciemnością!
 nie pali cię jeszcze krew zamordowa-
 nych na trójce Młoni?

Schmajcer.

NePrniku! zamilek! albo...

Karol.

Schmajcer przyszedł miu dorcip, on
 cię swego karamia tak expedite
 rzyckyt!... ^{Dalej} ~~mać mior~~ Dalej panie
 sługo prawa Komisarz

Sakxē? nie podpalićs' nasze bogo-
 bojne miasto? Nie wysadzites' pro-
 chownie, aby ^(zj. Idorniamy) nas Dobrych chrześcian
 ogień pochłonał? O! straszące i-
 gnyjsko zbrojeckie, które aż do nieba

o xemstę wołają? -

Karol.

O, no - coż Dalej?

Komisarz.

~~Wszystko mi stracone
jest, ale ja
nie dam się
złamać. Wierzę
w siebie i w
moją przodkó-
wską Ojczyznę.~~

Coż Dalej?... Obejrzyj się, chojco jak Dalej

tak około troje tylko sięgnąć może,
znoważ jesteś opasany nasza konni-
ca! - tu już nie czas uciekać! - Tak
jak na tych Debach wisnie się nie
urodzą, a te jodły brzoślini nie
mydają, tak perwie i my z tą nie
ujdziemy. -

Karol.

Exwajser i Roller - słyszyście?....

Coż Dalej?

~~Wszystko mi stracone
jest, ale ja
nie dam się
złamać. Wierzę
w siebie i w
moją przodkó-
wską Ojczyznę.~~

Komisarz.

Słuchaj jak dobra jak Paśkara jest
 zmiękschność na chłopyńce! - Jeśli
 zarach na łobanach przyjdiesz
 i o Paśkę i przekabacenie zebrać be-
 dziesz, prater, ta narwet surowość sta-
 nie się pr. aczeniem, a sprawie-
 dliwa - kochająca matką, kuro-
 ży o oko na potęgę chłodni tro-
 ich, tylko ułaskaj... tylko... na
 łamanie kołem przestanie.

Schmajser.

Styśkażes' kapitanie?... powrół bym
 temu & tresoracemu kundlori te che-
 karku nadkrecić!

Roller.

Miljon Dziabłóń! Kapitanie! - patrz
jak on wargi zagryka!... mawie
tego niepraka do góry nogami po
stanieć?

Karol.

~~Wstąpił~~ Karol! - Niech się

go nie wazy! Wierze mój! - we
jak prychylnych r oko. ciebie
mam towarzyszy, nie potrzebie le
nie się trach żółnierzy, grozi mi zaś
gawie! ^{mojemu} I tak i powieść prachnistemu
Pori, że nie jestem zmyska. um ka
ja, który ze snem i nocą, skynias
prachnistem na Trabinie... Dzielakiej
niekaim się staje! - moim chemiczdem

jest tylko odwet, - odwet nam, którzy
okradając biedne wdowy i sieroty do
najmniejszych dochodzących urzędów, któ-
rych pod płaszczykiem pobożności, najha-
mniejszemu kradzieżom zbrodni, którzy
po tatarskim, najniebezpieczniejszym targaniu
zwiaćkami, którzy jakimo wkładacie
na polność osobista, szkodliwa! -
Lemota za pokrzywdzonych jest mo-
im zwycięstwem! -

3
Łamiasz.

Czy więc niechcesz łaski i przeba-
wienia? Dobrze ci towa, już takowi-
skutem! (Do bandy). Słuchajcie teraz
^{stwierdzone} - co nam chrześcijaństwo przeka-
zuje porządek! - Jeżeli natychmiast

tego karamieniatego xbrodnia
xmiażcie i nam oddacie, kara
waszych skradadności do szeptu
oproszona będzie. - Pytajcie sa-
mi, - oto jest pardon generalny
(~~podaje go Schmajcerowi~~) Coż? Prypa-
da do gustu Waszej xbojckiej
Mości? ha!... No! a teraz xmia-
cie mi xćwó tego, a będziecie na
tychmiast wolniami.

~~Wasy~~ Karol. ~~Wasy~~
[Pyxycie?! oni paja, nam wolno
w chmili, kiedy istotnie mięxinami
ich jesteście! oni rósca, nas spote-
kniestru, pojednacie się z niebem
i sunnieniem - Otegoż stoicie w xamy

skenu - mybór nie truźny - ~~coś mi żę żę~~
~~Dać mićis?~~ mićis u nich wierimii,
 nie oni tylko chcą, dostać, - ~~czyż~~
~~nie tak prawie długo praca?~~ Może
 myślicie się, bronić - ogłównicie się
 jak porysłania, ich miecke - albo mo-
 że chcecie jak bohaterowie zginąć?
 nie pochlebajcie sobie - czemu ja jes-
 tem, tem my być nie możemy - jeste-
 cie tylko nędzném narkędnem n. ich
 wielkich planów - coś jeszcze niema
 odporiedzi - nie sadzicie pykacie, że nam
 minieniem moje życie - ja gardzę ra-
 sner, oś' racy.

Komisarz

Czy słyszał tato coś po ego?

Kom Czy słyszał, kto c. Dobrego?

Karol.

Albo może nam nie zdaje, że rękę
samobójstwo misyjne ugodę, która
tylko żyjącemu służy? - oto ręką
półas, pistolety, tuczące nawet, które
naby mi podziękować mogła i potęchcie.
Coż jeszcze się namyślacie - czy rozumie
cie, że bronić się będzie gdy mnie kęś
mać chcecie? - Opatrzcie się do tej
gałęzi przywiązanej prawa, ręce -
bezbronny jestem - Wścieć mnie potra-
fi pokonać - Dalej wydajcie mnie
sądowi - ocalajcie życie nasze! -

Roller.

Wyrzucić
Wojaka, aśasem! Kto nie jest
z mego kapitana ratuje!

Starajca.

(podziękowania i słowa do komisarzy!)

W kuliach naszych pardon! - Dreck
 podły! pomiedzi Senatori który cie
 tu przyśłał, żeś w bandzie Moora
 żadnego nie znalazł starajce. - Gra-
 cia na broni! - Niech żyje nasz ro-
 wódca!

Włochy.

Niech żyje! niech żyje!

Karol.

~~Tomazzyne~~ ^{drodzy} braci! ^{bedziemy} teraz jesteśmy
^{przebiegamy} wolni! - ^{ciśniesz} sile ^{armie} twojej
 ni. - Śmierć albo zwycięstwo! a
 najmniej ^{nie} ~~chad~~ ^{nas} żywcem
 nie dostanę. ~~Na mnie!~~ ...

(trąby, rozruch, huk, ryki)
Włochy Śmierć albo zwycięstwo.

1. Ogólny!

Obraz 6^{ty}

Scena 1^a

Amalja, później Franc.

Amalja (z listnią.)

Tego już nie ma - Darcunnie, Da-
rcunnie, - tęskne westchnienie z
piersi się wyrzwa, - Tego już nie-
ma, całe szczęście we mnie, - w je-
dnym chwilem "ach" tylko się odzywa.

Scena 2^a

Franc. (wychodząc)

Znowu tu uparte entuzjastko? Wy-
kradasz się z wesolej biesiadzigo-
ściom kabany popustas!

Amalja.

Szkoda tej niewinnej kabany! w trzech
uszech musi wykonać pieśń pogrzebowa

co brzmiała przy grobie trójgo-
dka. —

Franc.

Czyż wiecej narzekac bediesz?
Zostaw umarłych w pokoju a
daj wiecej rzygacym. Przyszło-
dziej...

Amalga.

Czy przedko odejdziesz?...

Franc.

Nie pokazuj mi tej ponurej, du-
mnej twarzy Amalgi. Przyszło-
dziej powieściwiec ci...

Amalga.

Muszę stuchać, bo Franciszek Moor
jest tu panem. —

Franc.

Tak, wtosinie to szcziattem po-
wieściwiec. Maksymilian poło-

Był się do smu, w grobie ajew
wzwich i ja panem - chciatlym
jednak kryptwie nim rostać, Ama
jo ~~W~~ Kier jak ci byto w naszym do
um, uważano się jak korbę Am
ra, śmierć nawet przewyła mity
jeso dla ciebie. O tem zapewne nie
odpowiesz nigdy.

Amalja.

~~Franc.~~ Za miteś ajca powinien
synom nagrodzić - a Karol nie
razje. Francisek więc przychodzi
i biednej opuszczonej sierocie
składa swoje serce, swoją rękę,
a z niemi wszystkie swoje siar
by i rami i łowy. Francisek, któ
remu zaradczego, którego się obawia
ją, gwałci się do brzołnym Amalji niewol
nikiem

Franciszek.

Przechodzi na lewo. Blackego piorun nie
spali bezbożnego ~~języka~~ ^{języka} co takie zbrowni
ce łora mymniają? ... Zamordora
jes' ~~me~~go kochanka i Amalja ma
cię narywać matkonkami?

Franc.

Nie tak gwałtownie, najłaskaw-
sza księżniczko! Wprawdzie
Franciszek nie zgina się jak gru-
chający Selaclen przed tobą,
wprawdzie nie wrył się na
wzrost stęsknionych pasterek
Szkordyi, echom gwałt i opłak
mitosne skargi swoje wy-
wiadać, ale Franciszek mo-

Scena

Cudownie! - w murach klasztoru od

twójego wrota baryliska na
wielki narolniony będzie - i dowolnie
o Karolu myśleć, żyć jego pamięć, mogą.

~~nie~~! - Bawixę mi pokrośniony
z tróim klasztoru! O! prędzej -
prędzej - do klasztoru! ....

Franc.

Ha! ha! Czy tak? Pamiętaj, że
ma mię nawzajem stulki nadwra-
nna siebie. Ty wiecno myślisz o ka-
rolu ja z twojej głowy wypędzę.
Musisz być mój. Za wtargnięcie do
kaplicy rawolki, niewiem w dło-
nie przysięgę matronie, a pod du-
szę ci wydobędę; do drzewiwoego
twojego toza. jak burza się zwle-
ci wstyd twój dumny, a wiecra
języczek długi wykonam.

Amalia. (Paje mi polinck.)

Wexie to na radatek!

Franc. (wielki.)

Prześięć Kroc' rany odptawie
ni ra' to. Nie moja matronka,
nie! rawolki to nie dla siebie
matronica, mi bedzien. Zgony-

oaien

ty rabanni - mnie gniew Kobię
 ty rabawca, a ciebie pięknie
 są, pwardanora cyni. Chodź
 i wdr do mojej Kumnaty -
 raz - rądry mię pali - raz
 na tychmiast musisz i
 mnę!

Amalja.

/:kusa się mi na szyję:/ Przebac mi Fran-
 ciszku! /:mydiera mi sstyłet i i stratanę:/
 Widzisz złocynico! Tróje życie w
 moich rękach! - Ta kobieta, ale
 kobieta skalona! Odmia się tylko
 a ta stal kumana ~~mojego~~

~~Styja~~ Duxę ci myrmie z piersi! ~~przek!~~
przek nikchemnitan!... (wyprzedza go.)
(sama.) Ah! teraz odetchnąć mo-
gę! Okryje się siłna, jak ognisty
rumak, gniemna, jak tygrysica,
~~co za mydxierca, swoich pistolat goni.~~
Do klasztoru poriadasz?... Wieta ci
za to odkrycie. - Klasztor! tam bawę
zhamiciela będzie uciecxa, zamiędxionej
miłości. - (chce wyjść.)

Scena III.

Amalja - Herman

Herman (wychodząc lekko.)

Panno Amaljo! - panno Amaljo!...

Amalja.

Niesukęslimy!... czego chcesz ode
mnie?

Herman

[próda na kolana] Przebaczenia! prze-
baczenia! jam cię pani bardzo obra-
ził!...

Amalia.

Wstań! odejść! - nie chcę wiedzieć
o niczem! (chce wyjść.)

Herman

[wytapiając] Karol żyje jeszcze!

Amalia.

[próśniąc na niego] Ty kłamiesz!

Herman.

Twój stryj. Każde jedno Two- Twój stryj!

Amalia.

[przekonywając] Karol żyje jeszcze!.. żyje!...

Herman.

Strój stryj także! Nie myślimie!

[wybiega na prz.)

Analja.

(Istí rodušprienie potom vybirga krucyca.)

Karol žyje jescke!!...

(začína spada.)

Obrak 7.

Cholica nad Dunajem.

Karol, Grimm, Schrajcer, ležia v glebi,
šionie pasa sie na vygortan. -

Karol.

13

Tu na tej muravie muske od
poskač - extantki jataky podobija
ne, ~~žatky suchy jak exerep~~ - chciat
byť mas prosiť o kiltka kropel
mody, ~~ale nika mas porne k. ne~~
~~exerch.~~ - Tak wspaniale zachodzi
sionce - tak umiera bohater - Wla

34
Kiedyś myślałem, że miałem być to młodziem
myśl moja jak słońce żyć i umierać
+ jak słońce

Tak moich przyjaciół było jedyną
ulubioną, myślałem, moja, żyć tak ciekawym i
jaśnym jak słońce i takim umierać.

Niestety była to tylko myśl prochowego
prochu, ale drucina
Grim.

Nie baw się drucinem, kapitanie.

Karol.

My Ogdybym był nim jeszcze!.....

Grim.

Witaj cię! wypogódź swój umysł!... Tra-

żaj, ten ciwny obraz tej okolicy - patrz! jak
wspaniale z góry
piękny wiek.....

Karol.

O tak bracie świat jest piękny - ziemia
tak wspaniała, - a ja tak szkaradny
na tym świecie prochowa, jestem w
tym wspaniałym okresie życia

~~Nie mam czasu na to, żeby ci opisać, jak to było. Tylko jedno ci powiem: w tym wypranym oknie ziemi-
scaty świat jest jedna rodzina i jeden tam
w nich ojciec - tylko dla mnie niema to-
go, niema siostry, niema przyjaciela, niema
brata, przyjaciela kochanki, niema tylko
mnie. To serce nie przytuli. Odmów, w
kajności, cichy zamknij oczy mego, w
kajności obrazy mego przyjaciela! -
wszystko to przeszło i nie powróci nigdy.~~

Scena 2^a

(wchodzi z kapeluszu mnioch wchodzi.)

Schrajcer.

Oj kapitanie! mój ^{przyjaciel} Rosyć a zimna
jaka łódź! -

Grim.

Także ty wbroczył trać ławicę? Coś
ty robisz?

Szwajcer.

To żart! ale wnet byłbym się mógł i głowę
 porzucić. - Gdy po piaskowistym brzegu bie-
 głem, obrywa się podziemna ziemia, a ja
 wpadam w dół 10 łokci głęboko, tam o-
 młotałem, a odryte awary moje 5 zmy-
 śliwie znalazłem w skale najczystszej ro-
 de, która mnie ożeniła. - Dobra nasza
 pomysłałem, ta moda będzie kapitału
 ni smaczna! - no, i oto jestem!

Karol.

15
 Dziękuję ci Szwajcer - moda troje
 Dobra - a że bliżej są dyademem na
 trojem exole. - ci do twarzy.

Szwajcer.

Eh! jest jeszcze miejsce i na 30 ta-
 kich!

Karol.

16

O! Gdzie gorące było dla nas południe
a tylności jednego towarzysza utra-
cili! Mój Roller umarł piętna, śmier-
cia - myślaniono by mu pomnik, gdy
by nie dla mnie był zginął - wielu
poległo nieprzyjaciół?

Schwaizer.

Ogółem ze stu -

Karol.

~~Stykta~~ ~~u za jednego~~ ~~główna~~ ~~każdy z was~~ ~~z prawy~~ ~~do tej głowy~~ ~~do tej chwili~~

Scena

Cix i Kosinski (rechołdek)

(2. 1.) W tych tu lasach jak mi mó-
wiano, szukać go mam, cix to za-
trawie? ....

Guin.

Pracja! bacznosci ktos' tu idzie!

Kosinski.

Moi panowie! proszę się niegniewać,
bo ja wiem, czy ile, czy Dobrze we-

Schmajcer.

Kogo szukasz?

Kosinski.

Szukam mężów, którzy nie Drza, na
miłok siłierci!

Schmajcar.

Ten chłopak podobna mi się. - Słuchaj
przyjacielu, my jesteśmy temi męża,
mi, których szukasz. -

Kosinski.

Jeśli tak, pokażcie mi waszego kapi-
tana hrabiego de Moor. -

Karol.

(Przybliżając się.) Znasz go?

Kosiński.

Ty nim jesteś! Posyć raz zobaczyć traw
Iroja. -

Schraizer.

(pustyka palcami.) Luch chłopak!

Karol.

~~Co ci do mnie mogę wskazać?~~
~~I co ci do mnie sprawa?~~
Kosiński.

Kapitanie! los mój więcej jak okropny.

Mój statek rozbił się na tym burli-
wym świąta oceanie, patrzeć musia-
łem, jak wszystkie nadzieje moje
go życia przekradły - i nic mi nie
pozostało, tylko męczeńska pamięć
straty - onaby mnie do skaleństwa
zawiodła, gdybym skymoscią na in-
nej drodze nie szukał jej kłamstwa.

Sysze narecznie echo troich czynów

troich mordów jak je pospolicie na-
zywają - i natychmiast uczyniłem
stałe przedsięwzięcie służenia tobie, -
proszę cię kapitanie, nie odumiaj
mi tego. -

Schrajser.

Nasze nieboszczyk Roller tysiąc kro-
winy porotorany; - wszak to ^{ty} cały rach.
Do naszej bandy. -

Karol.

Jaka się nazywasz?

Kosiński.

Kosiński!

Karol.

17.

Kosiński jesteś płochem i letakiem -
myślnym - nie zastanawiasz się na
najważniejszym krokiem trzeciego

~~wierze~~
życia - ani w piłkę ani w kugle grać
tu nie będziesz. -

Kosiński.

Wiem co pręko to chcesz powiedzieć - mam
prawie dopiero lat 18, ale już słyszałem
skattem gniżdzące słowa. -

Karol.

Czy tak młodzieńcu czy Włatego uczy.
Tę się szermierki, abys podróżnych za-
bijal, albo mierzasty lub starców słyszy, że
cie mordował?!... idź - tyś przestępca.
uciekaj, że ci różga pogroziła. -

Schrajcer.

Do stu katon, kapitanie, co czynisz?
chcesz tego rucha odprawić?

Karol.

~~Że ci się, twoje słowa pomyliły, chcesz~~

zostać zbójcą? ... Chłopisko! czy rozumiesz ty to słowo „zbójstwo”? — Grmatce troje w ogrodzie ścinać młótkami, sprzątać spokojnie, ale zbójstwo na Rusku dźmignę...

Kosinski.

Z każdego zbójstwa, którego ty popełnisz, chętnie zdam rachunek!

Karol.

Chcesz mnie pochlebstwem utrudzić?!

Żadnego nieszk, że ja spokojnie sam miernam, że na tożby boleści nie kładę. Kiedyś z bojarini? ~~nie, nigdy do niej nie idę, nie mam z nią nic wspólnego?~~

Kosinski.

Nie! żyć się więcej z tą nie odda — a jeżeli cię prośba moja nie wzruszy, myślniej przyjdź nieszk.

scia mego, a sam wtenczas gwałtem
rcisniesz mi sztylęt do ręki. -

Karol.

Stucham! cicho!

Kosiniński.

Dowiedz się mój, że mój ojciec odumart
mnie Dzieckiem i pozostałym Dzieńcem
Dobrych znacznym; a ta ziemia była dla
mnie rajem, bo na niej mieszkała
Dziewica ~~szlachetna~~ ~~szlachetna~~ ~~szlachetna~~ ~~szlachetna~~ ~~szlachetna~~
szlachetna porabiani karmiącej młodości.

..... Kapitanie! słuchaj mnie uważnie
a ja ci powiem, gdzie jest Puszcza Trąba. - To
Dziewczyna, która już była moja, u
mnie w Dzień ślubu mojego jeden z

dworzan, nikt nie wiedział dokąd? To
chcę do miasta, śledzę - w Kowie dostanę
głównie ja przez tajemne Praty w pałac
wrucita mi listy. Smierć i piekło!...

smierć moja - albo zostać Rockantką
Księżniczką. - W walce między miłością a
miłością - miłość zwyciężyła i...
był smiechem byłem uratowany!..
Krew była pierwszą myślą - Krew
ostatnią. Wściekły biegę do ministra
wybijam drzwi - i kiedy chciałem...
służba mnie rozbraja - tracając
mnie do nieziemia i tylko w drodze
nadzwyczajnej łaski - skonfiskowany
dobrze na rzecz ministra. wypędkam
ja mnie haniebrnie z mojej ojczyzny
i podczas kiedy moja Amalia za-
mieszka, jak Kariat w sypialniach niedom-
ka - służba moja została ugięta
się musi pod ciężarem ślawnego
dopotyżmu! -

[The page contains faint, illegible handwriting, likely bleed-through from the reverse side.]

nice - moje Dobra puxeszty na rzesu
skarbu - a moja Amalja, w rękach
Sygryna.

N. Karol.

Amalja? - jakeż okropne wspomnienie!

Kosiński.

Moja Amalia umiera w rozpaczy!

Imajcer.

[stry palac] To rodu na nasz młyn
kapitane ~~tam~~ ^{tam} będzie co palić.

Karol.

[zyro] Muszę ja widzieć - ~~niech~~ ^{vacef}
o chce Dwie! - Zbieraj się!... i
wjdziecie z nami Kosiński!

Złoty.

Dwie? Co? ... Dokąd? ...

Karol.

Dokąd? ... kto pyta „Dokąd“? (2.)

Exmajcera.) Zdrajco! chcesz mnie rstrzy-
mac, ale ~~pracyci-gam~~.....

Exmajcer.

Ju xdrajca? Kapitanie! Idź na-
met do pickia - ja idę za tobą. -

Karol.

^{przebac -}
mi na sxyje! Przebac mi, ~~bo~~ to
tyś mój brat, mój przyjaciel, ty pojedziesz z nami
na tam placze, rozpracka, przekli na
swe życie..... Do Frankonii:
za osm dni musimy tam staować!...

1. Dochodzą!

Obrax 8.

Do Frankonii!!

Galerya w zamku Moora.

Scena 1^a.

Karol i Amalja.

Amalja.

A czy jesteś pewny że poznasz jego

Ta kmiara

Nie idzie

minierunek?

Karol.

Niekamodnie! - Jego obraz wyryty i
na mojem sercu! - To nie on! -

Amalja.

To jest protoplasta rodu Moora, który
otrzymał szlachectwo od Barbarossy
na najwiekszej pancerz rozbójnikom morskim.

Karol.

Sten nie! - Po tej stronie go niema. -

Amalja.

Wiele się tym przypatruje portretom!

Karol.

sam *tak* O! (to jest portret Maksymiljana bra-
ciego Moora - znałem go jak własne
go ojca - ten sam uśmiech łagodny
na ustach - to same oko pełne sła-
chetnej dumy i dobroci.

Amalia.

Doskonały cioterek. —

Karol.

/n:s:/ Ojcie!... ojcie przebac mi! (gł.)
I mda! Doskonały cioterek, — anielska Dusza i miłość już umrzeć?

Amalia.

Otak! umarł, tak jak wszystko umiera
co kochamy — na tym świecie nie
ma prawdziwej szczęśliwości! — Żałujemy się,
staramy o wszystko
na to, aby je potem z boleścią utracić. —

Karol.

Oczywiście Pani Doznała już jakiego
smutnego pokrzepienia, miałabyś
już coś utracić?... —

Amalia.

Nie! — wszystko!... nie...

Karol.

O! Pani! Dlaczegoś taka smutna?...
co mi dajesz trzy w trzech oczach?... który
ten szczęśliwy, dla którego oko anio-
ła się posrebrza?... Czy można wie-
dzieć innie jego?

Amalia.

Może hrabia chce wnieść park tego
starego zamku?

Karol.

Nie tak spieszyć - chciej mi Pani po-
wiedzieć, czyj ten portret tam - zda
mi się jakaś nieszczęśliwa postać

Amalia.

Ten tu - to portret Dziedzica tego
zamku; - ale chodźmy! chodźmy!

Karol.

Ale ten po ~~ten~~ ^{prawie} ręce?

Amalja.

Heraklia nie chce iść do ogrodu?

Karol.

Chciejcie mi Pani porwiecieć - proszę...
Ty płaćcie Amaljo! (:/ sam /) Kocha
mnie jeszcze! - Tę na jej licu zdra-
dziły, że mnie kocha - O! niedługo
zaślubię się na to? Amaljo przy to-
bie bostkich doznaniem rozkoszy, mu-
ry te były ich świątkami i dziś
młodość, żyła, pamięć tych sto-
latych chmiel w przygnębionej i upa-
dłej Duszy - ^{mojej} zęgnam się, Progi wixem
kan ojca! zęgnam was progi rodzin-
ne - nie dla mnie wasz urok - wi-
dzieliście mnie młodzieńcem skrytym
spokojnym szczęśliwym, a dziś pa-
tekcie na męka w rozpaczy i niesk-

nej hańbie! ~~lecz~~ mamże z tam odejść
 bez pożegnania i utracając ja, na raw-
 sze - jednej tzy, jednego nie otrzymać
 uścisku - O nie - widzieć ja, raz jes-
 cze - uściskać muszę - raz jeszcze słod-
 kiej zakosztuję łucizny, a potem przez
 z tam na wieki. - (odchodzi)

Scena 2ga

Franc: półmiej Daniel. Z drugiego

Przez! przez z tym obratem! przez
 młotemna bojarini! Czego dży i
 przed kim? Od czasu pobytu
 króla w ramku, zdaje mi się
 jak gdyby bezprostownie jakiś
 rzpieg pichielny skradat się ra-
 majem krobkami. W jego oczach
 jest coś, co już dawniej widziałem, u!

ra Karolem jego spajwaniem drewna
miz przyjmuje - tak! to ^{te} same ^{same} ^{same} ^{same}
ne ogień sypiace oczy, te same ^{geste}
ste brwi - to Karol! Natorem ^{nam}

ce persenne marnotrawit, natorem
buntowniczo walnyt, aby jeden wto-
rega sale dueto moje zbunt. Zwol-
na, zwolna! jeszcze sz praca moja
nie skonczyta; głupstwem byłoby
wste i plynac, gdy breg jwi tak da-
leko ra mna porostat. Daniel! hej
Daniel! Co to jest? czy i ten mnie
zdradza? Daniel!

Daniel. Co ~~zdradza~~ mój pan zoharic?

Franc. Nic. Przynies' mi zohar wi-
na, rywo. ^{Daniel} ~~staj!~~ ~~idz!~~ - Chęć star-
ze i ciebie ja ptowis! w oczy spoj-
rz takim wzrokiem, ie prerarione
sumienie, na twarz ci wystąpi blade-
scig. - Postaw tu! - Patrz mi w oczy!

ciem puszczym, że to Karol?...

Scena 4^a

Co to, dlarrego druzn raty? Wymy
sta ce, cos wymyślit?

Daniel.

Nic łaskamy panie! —

Franc.

Wypij to wino! Co ociągasz się!
Mów gwoltro — co do wina wrzucił
Trucirny! ha! rblactes! — Wymy wy-
pnoj, kto ci ją dat, czy Karol.
ci dat?

Pratna

~~Kto ci ja dał? nieprawdaż, hrabia ci dał!...~~

Daniel.

Hrabia?... Jezus - Marya! Hrabia mi nic nie dał. -

Franciszek.

Ja cię redurę, aż posiniejesz, ty rzygający Klamco. Coście tam sieptali ze sobą, ty, on i Smalgą? chcecie się rapierować, wyrzucaj, ja wiem wszystko!

Daniel.

Bóg ~~naszechnie~~^{nie} drący zna, że mi żadnych tajemnic niepowierzał. -

Franciszek.

Nieprawdaż, chcieliście mię strusić, albo spiącego roztuszyć? wyrzucaj!

94
udusić? powiedz prędzej, ja wiem
o masytkaem. —

Daniel.

Niechże Bóg mnie opuści w nie-
sukcesie, jeżeli wam co innego mó-
wie, jak prawdę masytkaem. —

Franc.

No, tym razem przebaczę ci jeszcze.
Ale ten obcy wy ci nic nie mówi,
że się już rwał dawniej, że i ty go
pomóc powinienes, aleś go nie po-
rwał, bo się zmieniał od lat osiem,
że się remści, okropnie remści — re-
jaskto? nie ci o tem nie mówi?

Daniel.

Ani słówka o tem masytkaem.

Franc.

Ami słowa? przypominij sobie.
Musiał si mówić, że znót starre-
go pana, że go kochał, jak syn ko-
chał.

Daniel.

Coś podobnego przypominam so-
bie ~~że z jego ust słyszałem.~~

Franc.

Mówił to ~~istotnie~~? mówił, że
jest moim bratem?

Daniel.

~~Co mój Panie?~~ Nie tego nie
mówił, ale gdy go Panna po ga-
leryi obrazów oprowadzała, ~~mławsze~~
~~w tenckas prochy z ram zmiatałem,~~
hrabia zamilkł przed wizerunkiem

nieboskxskyka pana, jakby piorunem
 rażony. Panna Amalia wskazała
 na obraz i rzekła: Doskonały cxiłowiek,
 - tak, odpowiedział on - Doskonały cxił-
 wiek, i oczy ocierał. - / ~~Dochodzi~~ /
 Franc.

I czy ocierał? Odejdź! zostaw
 mnie samego, idź precz! -
 Partaczem jest ten, kto swoje
 drzewo na pół skoniowione
 zostawia - gdyby tak... idzie-
 tu tylko o przedkie postano-
 wienie, gdybym sam poszedł
 do ogrodu i utopił w nim
 piętyset napadły go z tyłu...
 Smiało! spróbuj! Kto się
 za mną skrada? Straszne

jabies' tware jakich je-
sere nigdy nie widziałem,
prerawiline wycia: Brato-
wójstwo! Bratobójstwo!
ha! cały ówraz puryi nie-
kiedyś kraj około tego
stowa. eke! nie! nie! Prer-
odennie stratańska myśli!
niech rzyje, niech rzyje!

Obraz 9^{ty}

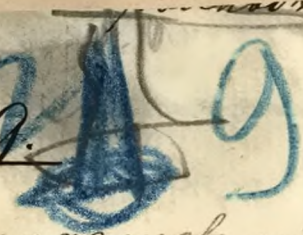
Konina, Aps. Anna Leona

Ja - Kurot

(obraz)

Noc, - las, lasie, - stary zamach widac

Obraz 9.

96

na przechodzie sceny. Zbójcy wszyscy le-
żą na ziemi.

Spiegelberg i Racman (wychodzą
w rozmowie)

Racman.

Idź się zmierzcha, a kapitana jesz-
cze niema?

→ Spiegelberg.

Pomówmy z sobą, poufale. - Któż to
go kapitanem nad nami uczynił?...
Nie skradłż się on tego tytułu, który po-
dług wszelkiego prawa do mnie należy!
Jako?! alboż my dlatego życie nasze
na niebezpieczeństwo wystawiamy, aże-
bysmy na koniec powiedzieć mogli, że
jesteśmy niewolnikami jednego człowieka,
któremu tak tańczyć mamy jak

nam xagmĩxĩxĩ ? Nie ! to mi się nie
podoba !....

Racman.

Miljon piorunów !.. mnie takxĩ nie,
ale cóx robić ?....

Spigelberg.

Racman !.. mnie się zdaje xĩ jego
czarna godina jux bĩje !.... Takxĩ ?
Nieskaczex x uciexy ?... co ci żwon
wolnoĩci oznajmia ?... nie masz na
wet tyle serca, abys' odraĩne skĩnie
nie xrozumiail ?....

Racman.

Żatanie ! mĩw strarcie - w co chcesz
Dusxĩ moją, zaplatać ?

Spigelberg.

Jux prochnaĩes' ? Dobrze wiex ! pojdx xĩ

mną, jam już myślał, Pokaż on
się udał. - Chodź! Dwa pistolety rado
chybiają, - a potem....

Schrajcer.

/: ryra się i łapie go za rękę. Lotrze! Dobrze
żes' mi przypomniat czeskie lasy!.. może
nie ty byłeś owym Schurrem, który się w
janie skryć chciał, gdy zamotano że nie
przyjaciół nadchodzi?... Gini skrytobójco!...

/: wzlebija go sztyltem.

Wryscy.

/: podskakując z niego. Holla!.. a to co?!...

Schrajcer.

Upokójcie się, bracia!... Niech was polowa
nie na Schurkór nie trwoży... Ta
bestya zawsze miał jad ~~da~~ kapita
na naszego!...

Gimm.

Ale do kade - co kapitan nato porie?...

Schrajcer.

W tēm moja głowa! ~~Lufterle takie~~
~~śak zrobić, ale zato już musi na skubie~~
~~nicy w Schrajceru - kapitan namo~~
~~mu to już prorokować. -~~

/: Pychai mystrzał :) /

Wszyscy.

Kapitan!...

/: 1^{sz}, 2^{sz} i 3^{sz} strzał, trąbia, r rogi :) /

Scena 2 ga

Ciż - Karol /: wchodzi :) /

Schrajcer.

Witaj kapitanie! Ja tu w twojej
nieobecności, gospodarowałem trochę;
/: reklamuje tupa :) / bawł naszym sędzią

Ten toś

chciał cię potajemnie życia pozbawić!

Karol.

18a

O niepojęta zemsta ~~mskaxoroko~~!

~~mskiciela~~

~~m. mskoroko msciciela~~ - mskata to on.

am gniemoxy / ~~Wztał~~ mnie D.

zbójckiego życia! - (: ~~Przejście pryncy.~~

ra.) Rozumiem cię ~~prawo~~ sriata -

licie opadają z drzewa - moja

jesień się zbliża - ~~usm~~ sprzątnijcie mi

go z oczów? -

/: ~~zbójcy~~ rymoska trupca:/

Grim.

Wyślij nam ~~daleko~~ roxkaxy
co skynić mamy! . . . .

Karol.

Spa

Przcie na sproszunek - jutro

jutro o mnie
nie truszy my Dalej
Trim.

Sobranos Poróbrco!

/: wykrycy odchodzą, w głąb i kładą
się na ziemię: /

20

Karol.

Co się ze mną dzieje?

Widzenia się z

Amalgą, nie po-

znaje się - upadłem na duchu -

całe jestestwo moje przygnębione, - myśl

błąka się po krętych manowcach

wskotliwości - i wyczerpanie:

jeżeli wszystko z ostatnim technic-

mem przepada, jaki ma cel to-
warzysze pragnienie

pracy, ożenie sukcesu, ożenie

Tożenie do niewsiągającej

Ku z

rodzności, - to rwanie się do za-
miarów niewykonalnych - jedyn
pocieszenie temu nędznemu na-
dziem - stawia na toru głupca
i mądrego - lekalirca z odraz-
~~czym~~ ~~Syn marnotrawny, rozbojnik, wy-~~
nym - cnotliwego z łotrung - ~~At!~~
my, wymazany z liżby niewinnych, przykuty.
~~czym się na marnotrawie~~ ~~At!~~
zbrodni żelaznymi łańcuchy - ~~At!~~ jakże to noc
długa - ciarna - straszne obrazy
przekuwają się w niyobrażenie
jej - zdaje mi się - że w posio-
domotu walącej się prochom, mi-
dzą płomienie zajmujące kole-
tą niemowląt, że widzę myśla-
nie trawie pomordowanych - dy-
szą, ichi kon - cały ten

przed dźwiękiem życia umiera
wtedy zwycięstwo nad sobą dostanie
nie - nie. będą cierpiat.

Ży, - jeden strzał a uleci chwila
udręceń i da nam wieczność!

Skłuka okropny, który wiecznie
życia mojego odemkniesz i kusisz
mnie w gurybytek wiecznej wol-
ności - powiedz - o powieść kochał
mnie zaprowadzić? - Do obcej nie-
znanej mi krajiny - o na samą
tę myśl zabnie kamień skło-
nika! - Lecz mamie dla wojaków
tego pełnego udręceń życia u-
mierać, - mamie nędkę kosztować
tryumf nadem? ... nie chce żyć

- chce cierpieć - los musi się u
 łaskawić przedemną, i muszę do
 pisać tego com przedsięwziął. -

/12ª godz: bije. Herman wchodzi/

Herman. /D. s./

Scena 3^a

Herman.

/D. s./ Tak przekalilicie zarodki
 ruskich, próżno bije we wsi!...
 chwiała Bogu wstuscy snem zmo-
 rzeni, tylko że sumienie nie
 spi i chemsta (idzie do wieży i puka) Wyjdź
 do góry starce - brój pokarm już
 gotowy!

Karol.

Co to ma znaczyć?

Moor. (*z głębi*)

Ktoś tam puka?... czy to ty
Hermanie, mój bruku?... ..

Herman.

Tam to Herman, twój bruku,
myślej do braty i rozryraj starce!

Moor.

Bardzo był zgodniaty. - Przec,
kai ci postanisce brukaor za chlęc!-

Herman.

Cicho! katos tu jest!

Karol.

(*przyskakujac*) Stój!

Herman.

Biała mnie!

Karol

Staj! ~~Who jestes mior~~ ^{Who, kto jestes?}

Herman.

Miłosierdzia! ~~straszny mior majo~~
my - ~~może~~ ty jesteś Duchem sxa-
taniskim tej pustyni?

Karol.

~~Walec~~ ~~gdzieś piękny wiec nocny, smierci~~
jest moje narwisko - ale jak ty
mam krew i ciało? Testiśto m...

xien, którego ludzie z pomiedzy sie-
bie wygnali - powiedz - ja mu zdej-

~~me~~ ~~Tanichy!~~ - ... ~~Goscie odwrnij~~
~~się, jak jessce!~~ ... ~~Lezie sa, klu-~~

~~cze od tej pieczary?~~ ~~Wpanszaj~~
~~Who ginie w tym Lochu? gdzie są~~
~~klucze od tej pieczary?~~

Herman.

Pierwej Lucyper brame niebies-
ka, zdołacie, aniżeli ty Duxi
te odemkniesz! - Zamiechaj tego!
Zarcip rafinowanych Totrów,
przechodni zmyśł męzów.

Karol.

~~Pierwej!~~ Duxi po nas
pierwszy przechodzie mi w pomoc
złójeckie narkotia! - mytrychem
otwiera Duxi z których wychodzi Moor.

Herman. + ~~Alto~~

Milosiędzia nad nędznym - miłosiędzia!

Karol.

W odurzeniu cofając się Boże! mój ojciec!
Mięba!

~~podany tego~~
Scena 4.

Moor. (*inchoans*)

Dziękuj ci Boże!... już przysiężę przy-
 sła godzinę wybawienia mojego.

Karol.

Duchu starego Moora, co's ciebie z
 grobu porusza? ~~Idź na tamten~~
~~świat zamiast grzech jaki, który~~
~~Ci drogę do raju zagradza, albo~~
~~możę przychodźcie, aby na moje~~
~~zapytania ~~od~~ rozprawać zagadkę~~
~~nieścisłości? .... o! mój! mój! ....~~

Moor.

Nie jestem Duchem!... żyję, nędk.
 nóm okropném życiem - trzy mie

siacę męczę się pod tē m ciemnym
ślepieniem. —

Karol.

Jakto? Ty nie byłeś pochowany?

Moore.

Byłem pochowany, albo raczej ka-
mien w tłumie zamknięty leży
w grobie nadziadów moich. —

Karol.

Potęgi niebieskie!... Ktoż to uczynił
Kto cię wtracił do tego lochu?...

Herman.

/: x radocia:/ Jego syn. —

Moore.

Nie przeklinaj go!

Karol.

Odovity křianco!... Syn?... mymór
jehské nak to šono, a ta kula pakesky
je potracské gardo troje!

Herman.

Chošby namet cate pickto na mnie
spadto - jeho syn poriadam. -

Karol.
Syn syn o chaos vřicyste
~~Syn - ... O han vřicyste kailo!~~

Moor.

Leďrie som prxychodit do siť po
sieřkovej chorobie, gdy do mnie prxypro-
wadono skřoricka, křory mi oznaj-
mit, ře mój starszy syn poległ w po-
tycxse, a ostatniem jeho pochřdzeniem

było, że przekleństwo moje na
śmierć go wygnano, i że skończy
w rozpacz. —

Herman.

Kłamstwo! okropne kłamstwo!

Tym potajemnie ja sam jestem, przez
kupiony od niego złotem i obietni-
cami, a żeby ci hrabio przeszkodzić
w szukaniu Karola, i ~~wszystko za-
kończyć tym smutnym poselstwem.~~

Zabijcie mnie jak zadrzota, zmiję! —
ja to byłem jego pomocnikiem, ja
ukrywałem listy twój Karola,
fałszowałem twoje do niego, pisząc
imie pełne niegodziwej treści; — tak się

Ojciec
 Oszukano niekukęsliny starce, tak
 ci to trójego syna myrningorano x tes-
 tamentu i x serca trójego. —

Karol.

Wszystko się myjaśnia!.. ~~testamentu~~
~~i serca trójego oszukany, ... oszukany-~~
~~potrójemski podstęp - bezkukelne podejście~~
~~- zrobili x mnie mordercę i xbojce. —~~

Moor.

Franciszek, Franciszek!.. a jednak
 nie chce ci xtorreczyć. —

~~valet~~

Karol.

~~Karol dalej starce~~

~~Do tego lochu podziemnego, zięją-~~
~~cego xaraka i xgniliżna, xamkanie~~
~~to ojca mojego bez litosci! Ah!..~~
~~lecz uspokój się serce. —~~ ~~moż dalej starce!..~~

Moor.

Zemlałem przy tym posłutrie. - Temnie
rozmianołem iem umarł, bo gdym przyjechał
Do przytomności leżałem już w trumnie jak
umarły. - Puskając się pod nosem nieco
z trumny. - Noc była ciemna, a Fran-
ciszek stał przedemną. - Co? zawołał ~~skrz~~
^{straszny} głosem, czy chcesz żyć wiecznie?
i nieco trumny zatakasnął nademną. -
Nareszcie tu mnie przyjmiesz, zepchnię-
to bez litości w tę jamę, a syn mój
Franciszek wziął za mnie, zamknął.

Karol.

Dożyć!... Dożyć! Wstawajcie matre
głazy - wstawajcie!...

Zbójcy. (zrywając się ze snu)

Hej! holla!... co takiego?

Karol.

3 Nie przebudziłaś mas ta krowa hi-
storia? niecznym letargiem uspianny
musiałby się obudzić. - Patrzcie! tu
prawa natury stargane! ^{tu} syn młodego
~~niego ojca zamordował.~~

Zbójcy.

Co mówisz kapitanie? ....

Karol.

1 Nie zamordował, - to słowo za słabe -
tu syn młodego ojca tysiąc razy trut,
palił, w koło młatał, ale nie - i te
słowa są jeszcze za lekkie, tu syn
młodego ojca żywcem w ^{tej baszcie} tym lochu po-
~~chorał - a ten ojciec - ten ojciec jest moim ojcem!~~

3/11
Львов

(Priručni) Trój ojciec?

Schraizer.

Ojciec mojego nauczelnika! ~~cały~~ ~~moje~~
~~moje~~!... biedny, nieszczęśliwy starość,
rozkłanuj się tyłkowi mojemu!...

Karol.

Zemsta!... zemsta za ciebie nieszczęśli-
my starość!... Na wielki szynram
męży braterskie - niech przekłeta,
będzie każda propla krwi bratniej!
Tu w obliczu gniewnego sklepie-
nia słuchajcie mnie zyrzoty nieba
i ziemi, słuchaj mnie ty najstraszniej-
szy Boże, który tam na wysokości
pamięsz, mścisz się i potępiasz, -

tu oto przysięgam, ^{nie pierwszej oglądając} ~~że doputę na ciec.~~
~~światło dzienne~~
~~do nie srogię, doputki krew okrutne~~
~~go zabójcy nie skrzepnie na tych ka-~~
~~mieniach.~~

Szrajcer

^{podstępn}
 To jest Totrowski kamatek!... niech
 kto na nas porie żesiny Totry - nie-
 milyon Djabłów, z nas żaden by nie
 był w stanie coś podobnego uczynić.
 Kapitanie! co mamy uczynić?

Karol.

Szrajcar! - ^{winnem ci życie} ~~w lasach cześciach~~ ocaliłeś
 mi życie! - Obiecałem ci mórzas na
 grodzie, karolewska, za twoje rany, dotąd
~~tego długu wypłacić nie mogłem~~ -
 do tej chwili nie mogłem ci się
 wynagrodzić.

Iszrajcar.
~~Iszrajcar.~~... pozwól niech cię na
mnieki nazwyram moim Stuchnikiem.

Karol.
Nie razar się myptagz
~~Iszrajcar~~ się nie szczam. - Iszrajcar tak
jeszcze żaden śmiertelnik nie był ucho-
my jak ty! - pomścisz mego ojca!...

Iszrajcar.
Kapitanie! Dzis' uchyń się mnie
^{dumny} ~~wymioty~~ - pożkaż tylko, gdzie, kie-
dy i jak się to ma stać?

Karol.
Chmle sa, dragie!... Spiesz się... my
bim najgłodniejszych z braci, i uwa-
żam z niemi do zamku tego starca -

07
tam zastaniesz jego zabójcę - myrlec
go z łózką jeżeli kasypia; myciagn
go od ucztu; - jeżeli się upoił; odwróć
od kuryxa, - jeżeli modli się wrzuci
nim na kołanach, i xyrwem tu
mi go dostan! - Ciało jego na sztuc
ki rozedre i zgłodniałym serom
pxucę na pastwę. - ~~Przysię się!~~

Schrajxer

Posyć kapitanie! Masz na to
mają, ręce, - albo zobaczysz nas
Dróch albo żadnego. - (odchodzi z kil
koma.) Karol.

Wy reszta - rozejdźcie się po lesie;
ja tutaj zostanę. -

(Zastona spada.)

Plena 10.

viola nielu prapci:

Scena 1^a.

Franc. p^{re} Daniel.

Franc.

/. wpadając przestraszony: / Zładrony!
Zładrony! Duchy z grobów powsta-
ją, całe królestwo umarłych ~~z~~
z wicernego snu się zerwało i wo-
ła na mnie: Zabójco! Kto tu?

Daniel.

Boże wszechmogący! Wyż
to pamięć tak przywrócić, że wróci-
cy ~~nie do domu powrócili~~. ?

... Franc.

~~Spieraj~~? Kto wam spać poro-
bił? Któt nie powinien spać
o tej godzinie. Którzy powinni
być na nogach, przy broni,
strzelby nabite.. Czy widzia-
łeś jak tam pod archadami
przechodzili?

BIBLIOTEKA TEATRALNA

Własność Gminy m. Lwowa.

Daniel

~~Wojciech~~ Taskany Daniel?

Franc.

Kto głupce? Kto? Ty tak ri-
mus, pusto rapytniesz? Kto?
Precież nie porwało jak
wicher, Kto? ośla głowo,
Kto? Duchy i szatani!
Która jest po północy?

Daniel.

Stróż nocny właśnie Duga, wymo-
żał. -

Franc.

C? Czy ta noc wieszenie trwać
będzie? czy szparytaś rąk
tu w pobliżu? zwycięskiego
okrzyku? tententu chwytają-
cych Koni. Gdzie jest Kar.
Hrabia chciatem powiedzieć?

Samco.

Ja nie wiem panie. -

Franc.

Czy wieś? ty także do spi-
tku? Ja ci serce z piersi
wytnę Karie z twojem pro-
ktem nie wiem!

głos' się na mnie... cały świat
na mnie się sprzymierza!

Daniel.

Laskamy panie uspokój się, !...

~~ty jesteś~~

~~ty~~ Franc. ~~duży~~

Nie, ja nie drę wcale. To był
sen pusty. Umarli nie wsta-
ją z grobu. Kto mówi, że
ja drę i blednę. Mnie tak
leżko, tak dobrze...

Daniel.

Pani klady ~~jak trup~~... a głos
mój brzdęk!...

Franc.

Cham gwałtowny.

Daniel.

Moje pan także przyniesi' kropki
urzekniające?...

Franc.

Dobrze Danielu!... przyniesi' kropki
głos mój drżący, powiedasz -
przyniesi' mi kropki, przyniesi'.
Daniel!! Zostani, bo widział
ja sam rostać nie mogę, mógł
bym widzieć zmiędlęć - daj
pokój, daj pokój, to przejdzie,
zostani tu!

Daniel.

O! pan stały doprawdy!

Franc.

Zapewne - zapewne!... a choro-
ba Działa na mój i ~~zmiędlęć~~

wygradraamy drinacune, ale
amy nie nie rnaara, niepraw-
daz? Amy pochrada, rziaad-
ka, wiec nie nie rnaara.
A ja wlasnie miotem ra-
bowy sen! hahahaha!

Daniel.

P.

Jeau Chryste! Co to jest? Boze
xlituj sie, nademna! (ratuj go.)

Franc.

~~Ca...~~

(z oblataniem) Speck! preck odemnie!
Czego mię tak wstrząsać ty okro-
pany szkieletie?!

Daniel.

Boze miłosierny - on rozum tra-
ci. -

Fran.
Gdzie ja jestem? czy to ty Da-
nielu? powiedz mi wstać. To
tylko zawróć głowy, nie spa-
łem, oto wszystko.

Daniel.

Pozwól panie pójść po Doktora!

Fran.

Nie, wstanie! Siadaj tu koło
mnie. Ot, tak! a ciębie roz-
tropny człowiek, dobry cło-
wiek. Muszę ci opowiedzieć...

Daniel.

Zaprowadzę cię panie do Łóżka!

Fran.

Nie! ~~nie~~... proszę cię, słuchaj i
śnij się ze mną! — Śniło mi

się, xim parat ucztę królewską,
 ... mesit i pijany... lexatm na
muramie sambozego ogrodu - gdy
nagle... ~~było to or potużnie~~...
nagle... ale śmiej się ze mnie!...

Daniel.

Nagle?...

Franc.

Nagle strasliwy piorun ude-
 rzył w nspione ncho moje,
 rzwatem się drżący i otó-
 rdato mi się, jakoby cały
 porzont zapalił się ogni-
 stym pożarem - i góry i
 miasta i lasy jak wosk
 topniały w płomieniach, a
 wyjące wichry wymiotły

more i mieto i rienie - wtem
ratmoroato jakby ztrab mie-
drianych: Ziemia twóich
umartwych oddaj! oddaj
twóich umartwych more i na-
gie pola racęty się rozpa-
daci i wyrzuciaci prariki,
biodra, serce i golenie
a te rostaty się w ludz-
kie ciata i przed gubia-
nym się wrobbiem podri-
ty burza ryzjaca. Podniosłem
oczny - i patrz! rodato mi się,
ciem stat a stęp piorunnej
Sincii - nasademna tłumy i

tłumy podemny a na sercyrie
góry, na trzech dymiających się
tronach, trzej meiorwie, przed
których okiem drziato wrel-
kie stworzenie.

Daniel. To żywy obrar sadu ostate-
cznego.

Trane. Skierowaw daci pralony

utwór? Wtem wystąpił jeden
z nich, miał w ręku niedrzanę
wagi, trzymał je między sobą
dem i rachodem i mówił:

Przystąpcie tu synowie Adama,
ja was sądzić będę.

Daniel. Boże, chroń nas!

Łoave. Jak śnieg pobledli
wszyscy; aż oto spadło mi
się, jakobyśmy piorunami
góry wstępnat inni moje
wymiarowane. Szpil w nich
kości rolowaciat. W jednej
chwili wagi rabrecraty,
gorem orwata się opolka
i godriny porzecagaty je-
dna po drugiej obok wagi
z lewej strony i rwały do

do niej gwałtownie śmierć,

Daniel.

(wstaje)

O! Przebac ci Boże

Frau. (wstaje)

Nie przebacysz?!... szala rosta, rosta

górami, ale druga piętna
krowi odkupienia wysoko
wstąpiła się w powietrze.
Nakoniec ukazał się sta-
wie, ciężkim cierpieniem
schylony, z wół pokasany
od grodu wieńców - wrost.
Kich ocy z przeważeniem

odwrócić się od niego. Ja
 znatem tego starca - wyrwał
 guz sinych włosów swoich,
 cisnął je do rąk greckich
 - i potwór upadł - upadł
 w otchłom przepaści - a rąka
 odwrócenia dotykała się
 wysoko. Wówczas wśród
 greków i blyskawic nocy -
 patem głos strasliwy: Pre-
 bawienie, przebaczenie wro-
 ściem greckimowi ręką
 i przepaści! ty jeden po-
 tępiony! - No! dlaczego
 się nie siniejesz?!

Daniel.

Mogę cię smiać, kiedy przeszedł
mnie przejmując?... Sny od Bo-
ga pochodzą. -

Franc.

Spuj! nie mów tego. Narwij
mię głupcem, przesadnym głup-
cem. Narwij, Kochany Donie-
lu, proszę cię, wysłuchaj mnie
porządnie.

Daniel.

O! Sny od Boga pochodzą, będę się
módlł za ciebie panie! (pochodzi z
głask.)

Fran.

Ktawiesz, Ktawiesz, jak pies, po-
wiadam ci. Sny od Boga pacho-
dzą! Nadroś motłochu, bujarin
motłochu! Głównie niedowiedzia-
ne, czy tam jest kto nad gwiaz-

danni, co remsty dormiera.
Jest! Kto mi to podre-
pnał? Kto mnie coś pre-
warilwie syery: to am
w górre nad gwiazdami
jest ten co sądzi. Przed tym
sędzia stawia jeszcze dr-
wiejszej nocy! Nie, powia-
dam, tam pusto, samotnie,
głuchro nad gwiazdami.
Gdyby jednak coś było.
Nie, nie, nie, nic niema.
Ja niechce, żeby tam co by-
ło! Gdyby jednak było?
Biada! jeżeli do rachunku
pociągną się tej nocy! Dla-
czego taki dreszcz po nwich
kościach przebiega! Umrzeć!
dlaczego to słowo tak mi wstręca
czego?

~~czemu nie idzie do niego? A jeśli idzie? To
czemu nie idzie? To idzie? To idzie? To idzie?~~
Daniel. (wpada)

Laskamy panie! jacyś jeżdźcy pędzą
z górą krzykząc: „pal!- zabijaj! ca-
ła miś w poruszeniu!...

Franc.

Biegnij! niech we wszystkim
dzwonny uderzy, niech wszyst-
ko idzie do Kościoła - na kolo-
na pada i modli się za mnie.
Wieżniów wypuścić na wol-
ność. Ubogim wszystko
w dwójnasób, w trójnasób
zwrocić - chęć, idzie - wolać
mi spowiednika, żeby mi
grzechy odpuszczał. Czy jeszcze nie
poważ?

Daniel.

O! panie zawsze naśmiewałeś się z
modlitwy, i ~~nieraz~~ .....

Franc.

Wie mów jwi o tem.. bo wi-
dzieć... Umrzeć, umrzeć!

Wład Modlić się, modlić!

Daniel.

Oh! ja mariałem zawsze, nie śmiej
się pan z modlitwy, ~~a pan szydzi~~
~~też ze mnie!~~ (zawaha!)

Franc.

Przebac mi Kochany, stoty Da-
nielu, przebac mi - ja cię sto-
tem obzypię, ale modlić się! ja
(~~nie~~) cię panem nazywam.. ja cię..

wrół się! rasklinam się na
kolanach ah! Wrół się do
sta diabl.

/: młask i szkasy za sceną, samci rykają

Schmajzer. /: za sceną

Sturmujcie! tam między świątami!
on tam być musi!....

Franz.

Panie Boże w niebiosach wy-
stuchaj pierwszej modlitwy mo-
jej. wystuchaj mnie Boże na niebie

(Ima)

Schmajzer.

(za sceną) Rzućcie ogień do zamku!

(: syby pękają, wlatują, kamienie i palis-
zamek płonie.)

H.

Ja najwyższym zbójcą nie
byłem.. Panie Boże! nie
rajuwaniem się dobrostokami.
Panie Boże mój.. Boże mój! Ty
Boże.. skie, ja się modlić nie
mogę.. tu i tu pustota i sucho,
(wstaje) skie, ja nie mogę się
modlić!

Daniel. (wchodzi.)

Boże przedniekny! Cały zametek
w płomieniach!...

Franc.

Wzić te sprawy, przedniek; tu w bo-
ku mi utop, żeby kotry nie
przyszedł naigrawać się ze mnie

Daniel.

Uchowaj Boże! nikogo nie

chciałbym myprawić do nieba,
tembardziej do .... (Indyjski)

Franc.

Do piekła! chciałobyś porządnie? (unams)
(stare)

W samej rzeczy coś podobnego czyż? (X)
Czy to wasze głosne powiski? Myż
to szczerze gadamy (X) Cimaż się
na górę, oblegając drwi. Cegor
mam się lekko ostrza tej sprą-
dy (X) Drwi pękają - niema
spokoju! Ha! więc ulituj
się Ty nademną!

(Peci do skana, skaje r niem, r tej chwili pada
milka strażów, jeden z nich go zabija, pada r
tył na ręce ratujących zbójców - oni go skła-
dują na ziemi krzyżując) Hurrah!"

Scena 3.

[. pada Schwajcer.] Gdzie jesteś nędzna
prochno?

Gimm.

[. spostrzeżenia tu!] Strasz! tu ktoś le-
ży!....

Schwajcer

Co mi dajes? to on!.. nie żywy?... to
być nie może!.. Zobaczcie jak on
przedko się zerwie (traca nim!) Słuchaj-
no ty! wstań!.. chodź ojciec morderca!

Gimm.

Daj posłój! on już nie żywy!....

Schwajcer.

Nie żywy?... ~~on już nie żywy?~~.. To
próbie do naszego kapitana i po-

nie dacie mu że on już nie żyje!..
~~Przyrzekam powrócić z tym samym~~
~~nie powrócić wcale.~~ - Mnie kapitan
już nigdy nie zobaczy. - /: przebiega się. -

~~Przystań spada.~~

Odłona 11.^a

Scena 1.^a

(Scena jak w Odłonie 9.^{tyj}.)

(Stary Moor siedzi na kamieniu,
Karol na przeciw niego. Zbójcy tu i odtąd
po lesie.)

Karol.

^{Stary}
Czy kochałeś staruszkę swojego Karola?

Moor.

(bierze za rękę Karola.) Niebo to nie
najlepiej! oby to była ręka mojego

Karola!

Karol. (i. u. s.) ~~valet~~
 Teraz muszę ~~to~~ ~~muszę~~ ~~wyżnosc~~
 mu ... a jednak... może powrócić
 mu syna?... o nie... ~~ja mój syn wróci i powróci nie mogę~~
 tego. -

Moor.

Coś mój przyjacielu?

Karol.

Troję syn - taka jest starość! troję
 syn... zginął na wieki!...

Moor.

~~Na wieki?~~

Karol.

(i. u. s.) O tyłko ten raz nie ulegnij
 Duszo moja! nie przeknij serce!

Moore.

Na wieki poriadach?

Karol.

~~Nie pytaj o wieki!~~ na wieki
pomiedziatem. —

Moore.

Nieknajomy szlache! czemu
jes' mnie wydobył z tej wieży?...

Karol.

(ms.) Gdybym teraz poprosił
od niego łagodźstwo i uwolnić
z tej boskiej doły. —

Moore.

Co mógłbyś przysiąc?

Karol.

(pada przed nim na kolana.) Starcze! ~~rosta~~
strachem bramy twojego więzienia ~~nie~~ nie
i daj mi łaskę ~~Magostawie~~ Magostawie

119
mam wogle ~~trojego~~ nięzenia, ~~Bo~~
~~Wtorego~~ ~~moje~~!...

Moor.

(przychodzi do serca) Pomył sobie
żē to ojcowskie pocałowanie - a
ja sobie myobrażę, żē to mój Ka-
rol którego całuję. -

Karol.

^{jestem pewny,}
(~~Łech~~ ~~je~~ ~~przypuszcza~~), żē to oj-
cowskie pocałowanie. - (wychodzi
z bójcy - do Grima) Takto sami?

Scena 2.

Grim.

Nie jesteśmy nimmi mój kapi-
tańie!... Przynosimy ci ostatnie poże-
gnanie od twego towarzysza Schwajca.

ka - on już nigdy nie poróci. -

Karol.

Więc nie znaleźliście kabojcy?

Grimm.

Przybyliśmy za późno! sam odebrał
sobie życie. -

Scena 2.

Amalja

(wpada z rozpaczą, biegnąc do Moora:)

Karolu! gdzie ich znajde?...
... Gdzie!...

Karol.

Kto ten obraz przed moje sprowadził
oczy?... (zatraca się:)

Moore.

(wstaje i krzyczy cały:) Amaljo! Amaljo!

Amalia.

(zwraca się z objęciami do Karola.)

Ciebie mam znowu mój ojciec!...

I Karola mego!

Moor.

Twój Karol żyje?...

odłam odemnie Karol. Nie jestem ^{Karolem} twym

! Do bandy! ~~Karol uchodźmy z tam~~
~~brzo!~~

Amalia.

(spostreżę Karola i biegnie do niego.)

Mam go! mam go!

~~znowu~~

Karol.

Obwinić ja, odemnie!... zabijcie

- zabijcie mnie, jego ^{przypała} całą ~~bandę~~
niech zniszczą -

Amalia.

Karolu! miłość! wierność! męstwo -
wość dla nas! a ty uciekaś?

Karol. 20

Priekšlīnāj muiš Amaljo. 'paukšlī
nāj starcē. - jām haubys nase
paukšlīnā, !... Gēcē! ci lūpē, trīs
obroncy sē, zhojcauni, a trīs Karol
iņ nacekmitāiem. -

Starj Moor.
Boxē! moje Dzei! ....
/ : pāda i mīcra: /

Gēcē! Amalja.

Karol. Ah!
Nīc xījē! ... nīc xījē! Amalja
Amalja.

Zhojcs! natānē! ja nīc opusē
siebie!

Karol.
Co ty mī pakebacsax? (x nīlha, radošcā)

120 121
Kochasz mnie jeszcze? mnie zbójcę,
obwarzonego tyłoma zbrodniami?
Smaljo!... o moja noga i... aljo!
Anioł tuli się do serca potępień-
ca — Dziecię świątła, trzy ^{roku} na
piersi szatana!... O! uchoďżmy z
tąd najdroższa!...

Grim.

(ze śmiechem) Skąd zdrójco! pomnij na
tvoja straszna przysięgę. — Spójrzyj
tutaj na te blizny! Czy znasz je?...
Nasza krewia karpiliśmy ciebie!..
Jesteś nasz!.....

Karol.

Stało się — świątłem na łanie ro-
żany sprokajnie życie zakonickie,
ale świątosc przysięgi nie przewala

...oświadczenie więcej otwarcie, jakto am jedną litosici
Kam, ani jednego przyjaciele
jest lekkiem. Lektorem.

(. kilka zbójców mierny.)

Walek Karol.

Stójcie! Kto się poważy wdzierać
do mojej świątyni?... Ona jest mo-
ja - ~~stojąca~~ kochanka Moora
tylko z ręki Moora umierać
porówna. Walek Umierać z ręki ko-
chanka jest śladka - niepraw-
da? Amaljo?... (. przebiega ją, spada.)

Amalja.

Śladka! (. myliaga ręce tu nie-
mu i umiera.)

Grim.

Cos' ty uczynisz?... Kapitanie?
Karol.

Sam.

3
Lbójcy! myście mi poświęcili ma-
sę życie hamiębne i bezmocydne,
— a ja wam anioła poświęciłem —
stańczyło się więc między nami
— śmierć tego anioła, zrywa pę-
ta, które mnie do ^{was} przykuły.

Lbójcy.

Traci podłani aż do śmierci! —

Wale Karol.

O nie! mój Dobrej anioł mówi: nie
idź Dalej Moor — tu kres trój!...

~~Przechodź mi Bóg!~~... chciałem ska-
łony, świat przekształcić, grać
tarnemni środkami ludzkości po-
prawić — targniętem się na Tró-

~~Waler~~
ja wszechmoc Panie!... słusza
mnie też że ta kara spotyka!

Grin.

Ha leklimy! gdzieś trzeje goino.
łatwe układy? Były to bańki
mydlane, które przy skonaniu je
dnej kobiety pękły?...

Harol.

Nie roztrząsajcie tam, gdzie
Moor Działa!... To mój osta.
tni portrak! Poswiećcie także
życie dobrej jakiej sprawie, iż
cie droga, cnoty, a jeżeli za dzie
sięciu przekaz każdego z was. po.
mordowanych, jednego zdołacie

4 *valec* *valec*
~~uszczęśliwić, Bóg nam miły na-~~
~~sze odpocin.~~ *valec*
 Obywateli!.. (zbojcy
 pojedynczo odchodzą.) Mówi do mi
 o biedaku, który za dzienne za-
 robek - jedenastoro myśliwiec
 ci!... Sytuacja ludzkości obiecane
 temu, kto wielkiego zbrojce
 Karola Moor zwyciężym dostani.
 Temu biedakowi mogę zapro-
 nować, odpowiadając mu się sam w
 ręce.

4/2-99
 15/12-95
 10/6-99-*Tr. Krawiec*
 2/10-97. *popr. Gamski*
 18/12-97 *Gamski*
 26/2-98 *Gamski*
 16/12-99 *Gamski*
Pichor

8/10 Podol. 1895

124

Inflorescenzia 27/1 887

Pharm.

Winn. 1/2 887

Pharm.

Lwow 7/9 98 Podol

Inflorescenzia ipsa 888
występ Leszczyńskiego
Berl.

Inflorescenzia 20/13 892

Inflorescenzia 27/13 892
Berl.
Berl.

Sept. 28-96 Radomyski.

That

B

How

Pichon 1876

RECEIVED

1876

Opis
Kronika
Kronika i kalendar
prosa

Adolfa Abrahamowicza
owca

Onufry Krawiec
Hortensja, jego żona
Ludwika, ich córka
Gustaw
Baron Polak
Bobikowski, wuj Gustawa
Jewgenia, jego żona
Lewin
Jerofim, jego żona
Hanna
Baron Chugan
Mecenas
Inwestor Czerwinski
Donat
Piotr Stanisławski

